

ဦးလှခင် (ဆန်းညွန့်ဦး) သည်
လူကြီးလူငယ်အရွယ်မရွေးဖတ်ရှုနိုင်ကြရန်
ခေတ်သုံးစကားပြေဖြင့်ရေးသားစီစဉ်အပ်သော

ငါ့ရဲ့ငါ့ဆယ်

နိပါတ်တော်

လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုများ

၆

ဘိလူးကြီးဦးကပ်စေး
နှင့်

ပဒကုသလဇာတ်

ဝတ္ထုပေါင်း (၉) ပုဒ်

(စတုတ္ထအကြိမ်)

ဦးလှစင်(ဆန်းညွန့်ဦး)စီစဉ်သော

စေတသုံးစကားပြေ

ငါးရော့ငါးဆယ်

နိပါတ်တော်

လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုများ

အမှတ်(၆)

ဘုရားလောင်း ပညာရှိများအကြောင်းနှင့်

ဘီလူးကြီး ဦးကပ်စေးနှင့်

ပဓကူသလဇာတ်အပါအဝင်

ဇာတ်တော်ပေါင်း(၉) ပုဒ်

ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိရေး

စင်္ဂါတင်စားနှင့်သားများ
ကြောအေးစာပေ
အမှတ် ၂၂၅-၃၀ လမ်း
ရန်ကုန်မြို့

တင်တင်စား
ပိဋကတ်စာပေဖြန့်ချိရေးဌာန
အမှတ်-၁၄၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး
တောင်ဘက်ဓမ္မဇာတ်ရုံ၊
ရန်ကုန်မြို့

၅၅၀-အမှတ် ၆
စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
(၈၅/၉၄) (၉)

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
(၆၄/၉၄) (၉)

၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (စတုတ္ထအကြိမ်)

အုပ်ချုပ်ရေး - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ကျပ်

မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းသားရိုက်

ဒေါ်ချိုတိမာ (၀၅၁၇၄)

ချိုအောင်ဆက်ပုံနှိပ်တိုက်

၄၈၊ ဒဂုံသီရိလမ်း၊ ကျောက်မြောင်းကြီးရပ်ကွက်၊

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်တင်တင်အေး

(၀၂၀၃၃)

တင်တင်အေး ပိဋကတ်စာပေ၊ အမှတ် ၁၄၊

ရွှေတိဂုံဘုရားဈေးတော်ရုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	ပဏာမနှင့် ဂါရဝ	၅
	အာသိသ (နိဒါန်း).	၆
	မှီငြမ်းပြုကျမ်းများ	၇
၁။	ကေနိပါတ် ၅၅၊ ပဉ္စာဝုဇဇာတ် ဘီလူးကြီးဦးကပ်စေးနှင့် ပညာရှိမင်းသားကလေး ဝတ္ထု။ ဝမ်းတွင်းရှိ ပညာ ဝရဇိန်ဖြင့် ဘီလူးကို အောင်နိုင်သည့်ဇာတ်။	၉
၂။	ကေနိပါတ် ၉၂၊ မဟာသာရဇာတ် ပျောက်သည့်ပစ္စည်း ပြန်ရနည်း ဝတ္ထု။ ပစ္စည်းပျောက်မှုကို ဖော်ထုတ်သည့်ဇာတ်။	၁၅
၃။	တိကနိပါတ် ၂၅၇၊ ဂါမထိဇနဇာတ် အာဒါသမုခမင်း၏ တရားစီရင်ထုံးများဝတ္ထု။ ပြဿနာ (၁၄)ရပ်ကို ဆုံးဖြတ်သောဇာတ်။	၂၁
၄။	သတ္တက နိပါတ် ၄၀၂၊ သတ္တုတတ္ထဇာတ် သေနက သုခမိန် ဝတ္ထု။ အိတ်ထဲမှ မြွေနှင့်ငွေကို ပညာမျက်စိဖြင့် မြင်သိသော သုခမိန်ဇာတ်။	၃၅
၅။	သတ္တကနိပါတ် ၄၁၂၊ ကောဋသိမ္ဗလီဇာတ် လာမည့်ဘေး အဝေးက မြင်, သိ ပညာရှိ ဝတ္ထု။ ဂဠုန်မင်းကိုမြင်၍ မတုန်လှုပ်၊ ငှက်မကိုမြင်မှ တုန်လှုပ်သည့်ဇာတ်။	၄၀

ဇာတ်ကာ

အမှတ်စဉ်

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၆။ သတ္တကနိပါတ် ၄၀၈။ တုဗ္ဗကာရဇာတ် ၄၂

ထိုးထွင်း မြင်၊ သိ ပညာရှိများဝတ္ထု။
ထိုးထွင်း သိ၊ မြင် သံဝေဂဉာဏ် ဝင်ပြီး
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်ကြသည်ဇာတ်။

၇။ သတ္တကနိပါတ် ၄၀၅။ ဗကဇာတ် ၅၁

ဗကဗြဟ္မာကြီးအား ဆုံးမသောဝတ္ထု။
မြဲပြီဟုထင်သော ဗကဗြဟ္မာကြီးအား
မမြဲသောတရားကို ပြ၍ မြတ်စွာဘုရား
ကိုယ်တိုင် ဆုံးမသောဇာတ်။

၈။ နဝကနိပါတ် ၄၃၂။ ပဒကုသလမာထဝဇာတ် ၅၆

ခြေရာပျောက်ကို ကောက်နိုင်သော
ပညာရှိ ဝတ္ထု။
ခြေရာကိုဖျောက်၍ ဝှက်ထားသည့်ပစ္စည်းကို
ဖော်ထုတ်ပေးပုံ။

၉။ ပဏ္ဍသနိပါတ် ၅၂၈။ မဟာဗောဓိပရိပ္ပာဏေဇာတ် ၇၁

မိစ္ဆာဝါဒီ နိမ်နင်းပွဲကြီး ဝတ္ထု။
မိစ္ဆာဝါဒီ ငါးဦးကို နိမ်နင်းဆုံးမသောဇာတ်။
နိဂုံး။

နစမာ တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

အာဇီဝ

နိဂါန်း

* * * * *

ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်တော်များသည်
 မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ရေဒဿာန်ဖြစ်ဖြစ်၏။
 လောကီအကျိုးကိုလည်း တိုးပွားစေ၏။
 လောကုတ္တရာအတွက်လည်း အကျိုးများ၏။
 ကျောင်းသားအရွယ် သားငယ်၊ သမီးငယ်များ
 ထားလိမ္မာ၊ သမီးလိမ္မာများ ဖြစ်ကြစေရန်၊
 စေတီသုံးစကားစပြုဖြင့် စိရင်စေးသား၍
 လူကြီး လူငယ်မရွေး ဝတ်ရှုကြစေရန်၊
 သင့်လျော်ရာ ဇာတ်ဝတ္ထုများကို
 လက်စွဲစင် စွဲစွဲပျယ်ပြီး၊
 အဖိုးနည်းဝန်ပါ စေ့နှုန်းသက်သာစွာဖြင့်၊
 စိတ်ဝင်စားပွယ်ရာ အတွင်းရှုပ်ပုံများ ထည့်အွင်းလျက်၊
 အမှုတ်စဉ် ၁ မှ ၉ အထိ စီစဉ်ရေးသားအပ်ပါသည်။

ပထမ

သုံးပါးရတနာ၊ မြတ်ဆရာနှင့်၊
 နှစ်ဗြာမိဘ၊ များလှ ကျေးဇူး၊
 ဂုဏ်အထူးကို၊ ကြည်နူးသဒ္ဓါ၊
 ဝန္တနာဖြင့်၊ ဦးစွာ ရိုကျိုး၊
 ကျွန်ရိုခိုးကာ၊ ဤစာ ကျမ်းမြတ်၊
 ပြုစုအပ်သည် နိဗ္ဗာန်ပြည်သို့၊
 ရည်သတည်း။ ။

ဂါရဝ

ရွတ်ယွင်းတိမ်းပါး တွေ့ခဲ့ငြား
 စိတ်ထားသဒ္ဓါ စေတနာဖြင့်
 ညွှန်ပါမည်ကြောင်း ကျွန်ခွင့်တောင်းသည်
 ညွတ်ပျောင်း၊ ခေယ ယမ်းယမ်းတည်း။ ။
 (အမျိုးသား ပညာဝန် ဦးဖိုးကျား၏ ငါးရာ့ နှစ်ဆယ်
 ကောက်နုတ်ချက် နိဒါန်းမှ)

ကျေးဇူးတင်လွှာ

အကျွန်ုပ်၏ ကာယအား၊ ဉာဏအား၊ ဝီရိယ အားတို့ဖြင့်
 ပြုစုအပ်သော ဤလက်ရွေးစင် ဓမ္မပဒနှင့် ငါးရာ့ ငါးဆယ်
 လက်ရွေးစင် စာအုပ်များကို စကြာအေးစာပေမှ (မူပိုင်)
 ဝယ်ယူသဖြင့် ကျွန်ုပ် သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ် ကာလ၌ အလှူ။
 ဒါနများ ပြုလုပ်ခွင့်ရသဖြင့် စကြာအေး စာပေအား ကျေးဇူး
 တင်ရှိပါကြောင်း။

ဦးလှစင်-ဆန်းညွန့်ဦး

မှီငြမ်းပြုကျမ်းများ

(၁) မင်္ဂလာဘုံကျော် ညောင်ကန်ဆရာတော် ပြန်ဆိုရေးသား
တော်မူသော ငါးရာ ငါးဆယ် ဇာတ်တော်ကြီး ဝတ္ထု(ငါးတွဲ)၊ ဂန္ဓမာ
ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၉၆၈-ခုနှစ်။

(၂) မင်္ဂလာဘုံကျော် ညောင်ကန်ဆရာတော်၊ သုဓမ္မဝတီ
(ငါးတွဲ)၊ သုဓမ္မဝတီပုံနှိပ်တိုက်။ ၁၃၃၈-ခု(ပဉ္စမအကြိမ်)။

(၃) ဆီးပန်းနီဆရာတော် ငါးရာ ငါးဆယ် ဇာတ်ကမ္မည်း
ကဝိမန္တနမေဒကျမ်း၊ နိုင်ငံတော် ဗုဒ္ဓသာသနာ့အဖွဲ့။

(၄) ငါးရာ ငါးဆယ် နိပါတ်တော် စကားပြေ (၉) တွဲ
(ပထမကျော်ဦးကြီးဖေ)၊ ဟံသာဝတီပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက် ၁၉၅၈-ခု။

(၅) ဇာတ်တော် ငါးရာ ငါးဆယ် ဦးမြင့်ဆွေ-မဟာဝိဇ္ဇာ
(လန်ဒန်)။ နဝရက်စာပေ၊ ဒီရုံ၊ ဈေးချို၊ မန္တလေးမြို့၊ (စတုတ္ထ
အကြိမ်)။

(၆) နိပါတ်တော်လာ ဇာတ်တော် ငါးရာငါးဆယ်၊ (မာဏဝ)
နလုံးလှစာပေ၊ ၁၉၈၄-ခု (ပထမအကြိမ်)။

(၇) အမျိုးသားပညာဝန် ဦးဖိုးကျား၏ ငါးရာ ငါးဆယ်
ကောက်နုတ်ချက်များ (ပထမပိုင်း)၊ ဓေတ္တရာစာပုံနှိပ်တိုက်။

(၈) အမျိုးသားပညာဝန် ဦးဖိုးကျား၏ ငါးရာ ငါးဆယ်
ကောက်နုတ်ချက်များ (ဒုတိယပိုင်း၊ တတိယပိုင်း) မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်
စာပုံနှိပ်တိုက်၊ ကာလဘတ်လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊ ၁၉၅၅-ခု။

အထူးအားဖြင့် ညောင်ကန်ဆရာတော်၏ စကားပြေ
ဝတ္ထုကြီး(၅)တွဲနှင့်၊ ဟံသာဝတီ ပထမကျော် ဦးကြီးဖေ၏ စကားပြေ
(၉)တွဲကို အဓိကထား မှီငြမ်းပြုခဲ့ပါသည်။ ဆရာဦးမြင့်ဆွေ
(မဟာဝိဇ္ဇာ)နှင့် မာဝဏတို့၏ ဇာတ်တော် ငါးရာငါးဆယ်တို့မှလည်
အထောက်အကိုးပြု၍ ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း။

၁။ ဘီလူးကြီး ဦးကပ်စေးနှင့်

ပညာရှိမင်းသားကလေးဝတ္ထု
(ဧကနိပါတ် ၅၅။ ပဉ္စာဝုခဇာတ်)

ပဗ္ဗုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ် ဝီရိယ
လျော့သော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်
ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ သားတော်ဖြစ်၏။
အမည်မှည့်သောနေ့၌ တစ်ရာရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့က
လက္ခဏာဖတ်ကြ၏။

ဤမင်းသားသည် ဘုန်းကံနှင့်ပြည့်စုံ၏။
အရှင်မင်းကြီးလွန်လျှင် မင်းဖြစ်လိမ့်မည်။
လက်နက်ငါးပါး အကြောင်းပြု ထင်ရှားသည်။

ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ မြတ်သော ယောက်ျား ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု
ဟောကြား၏။

ထို့ကြောင့် “ပဉ္စာဝုခမင်းသား” ဟု အမည်မှည့်၏။

ပဉ္စာဝုခမင်းသား တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လျှင်
မင်းကြီးကခေါ်၍ ဂန္ဓာရတိုင်း တက္ကသိုလ်ပြည် ဒိသာပါမောက္ခ
ဆရာထံ၌ ပညာသင်ကြားရန် အသပြာတစ်ထောင်ပေး၍ လွှတ်
လိုက်၏။

မင်းသားသည် တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ကြား၏။ ပညာစုံသော
အခါ ဆရာပေးအပ်သော ငါးပါးသော လက်နက်ကို ယူ၍
ဗာရာဏသီပြည်သို့ပြန်ရန် ခရီးထွက်ခဲ့၏။

နီးလုဇ်-ဆန်းညွန့်ဒီး

ဖိလူးကြီး ဥးကပ်စေး

ဘီလူးကြီးဦးကပ်စေး

ခရီးအကြား၌ တောအုပ်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းသွားရမည်ဖြစ်
၍ ထိုတောအုပ်သို့ အဝင်ဝတွင် လူတို့က

“အိုလုလင် - ဤတောအုပ်သို့မဝင်ပါနှင့်၊ တောအုပ်အတွင်း၌
ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်သည် ထန်းပင်ပမာဏရှိ၍ အမွှေးများသည်
ထိသမျှအရာတို့ကို ကပ်စေး၍ လူတို့ကိုဖမ်းယူစားသောက်နေသည်”
ဟု ပြော၏။

ဘုရားလောင်းသည် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ကေသရာဇာခြင်သော
သို့ တောကိုဝင်၏။

တောအုပ်အလယ်သို့ရောက်၏။

ကိုယ်သည် ထန်းပင်လောက်မြင့်၏။

ဦးခေါင်းသည် အိမ်လောက်ကြီး၏။ အရွက်အတက်များ
ရှိ၏။

မျက်စိသည် သပိတ်လုံးလောက်ရှိ၏။

အစွယ်နှစ်ချောင်းသည် ငှက်ပျောဖူးလောက်ရှိ၏။

ဘုရားလောင်းအားမြင်လျှင် ကိုယ်ထင်ပြု၍

“ဟိတ်.....ဘယ်သွားမှာလဲ ရပ်လိုက်၊ ငါ့အစာဖြစ်ပြီ” ဟု

ကြိမ်း၏။

ဘုရားလောင်းသည် ကိုယ်ကို ကြုံကြုံရပ်၍ မော်ကြည့်ပြီး
ဘီလူးအား

“သင်သတိနှင့် ငါ့ထံလာခဲ့၊ ဆိပ်လူးမြားဖြင့်ပစ်ပြီး သတ်မည်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်ပြီး ချက်ချင်းသေစေနိုင်သည့် အဆိပ်ပြင်းသော
မြားကိုလွှတ်၏။ မြားသည် ဘီလူး၏အမွှေးမှာ ကပ်ငြိနေ၏။

ထို့နောက် တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း မြားတို့ကို ဆက်တိုက်လွှတ်၏။ ဤ သို့ဖြင့် မြားငါးဆယ်လွှတ်ရာ အားလုံးသောမြားငါးသည် ဘီလူး ကိုယ်၌ စူးမဝင်၊ အမွေး၌သာ ကပ်ငြိနေကြ၏။

ဘီလူးသည် မြားအားလုံးကိုခါ၍ မိမိခြေရင်း၌ ကျစေ၏။
ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလာ၏။ မင်းသားသည်....

“ရှေ့မတိုးနှင့်” ဟု ဟန်တား၍ သန်လျက်ဖြင့်ခုတ်၏။

သုံးဆယ့်သုံး လက်သစ် သံတွေဖြင့် လုပ်ထားသော သန်လျက် သည် ဘီလူး၏ အမွေး၌သာ ကပ်ငြိ၏။

မင်းသားသည် တစ်ဖန် ခက်ရင်းလှံတံဖြင့် ပစ်လွှတ်၏။ ထိုခက် ရင်းလှံတံသည် အမွေးတို့၌သာ ကပ်ငြိပြန်၏။ တစ်ဖန် ဆောက်ပုတ်၊ လက်ရိုက်တုတ်တို့ဖြင့် ရိုက်ပြန်၏။ အမွေး၌သာ ကပ်ငြိပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် လေးမြား၊ သန်လျက်၊ ခက်ရင်း၊ လှံတံ (တောက်)၊ ဆောက်ပုတ်တို့ တည်းဟူသော လက်နက် ငါးပါးတို့ ကုန်ပြီးသည့်နောက် တစ်စုံတစ်ရာ ကြောက်ရွံ့မှု မပြဘဲ

“ဘီလူး၊ ငါ့ကို ပဉ္စာဝုမမင်းသားဟူ၍ မကြားဖူးသလော၊ ဤတော အုပ်သို့ဝင်ခဲ့သော ငါသည် သင်စောင့်သော တောအုပ်သို့ လက်နက်အားကိုးနှင့် ဝင်ခဲ့သည်မဟုတ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုး၍ ဝင်ခဲ့၏။ ယခု သင့်ကိုသတ်၍ မှုန်မှုန်ညက်ညက် ကြေစေမည်” ဟု တစ်တောလုံး ပဲ့တင်ထပ်စေသော အသံဖြင့် ကြိုးဝါးလျက် ဘီလူးကို လက်ယာ လက်သီးဖြင့် ထိုးသတ်၏။

လက်ယာလက်သီးသည် အမွေးတို့၌ ကပ်နေ၏။ လက်ဝဲလက် သည်လည်း အမွေး၌ ကပ်နေ၏။ လက်ယာခြေဖြင့် ခတ်ပြန်၏။ လက်ယာခြေလည်း ကပ်ပြန်၏။ လက်ဝဲခြေဖြင့် ခတ်ပြန်၏။ လက်ဝဲခြေလည်း ကပ်ပြန်၏။ ဦးခေါင်းဖြင့် တိုက်ပြန်၏။ အမွေး

တို့၌သာ ကပ်ပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်မှ ခြေနှစ်ဘက်၊ လက်နှစ်ဘက်နှင့် ဦးခေါင်းပါ ငါးဌာနကို အမွှေး၌ စေးကပ်ငြိတွယ်၍ တွဲလောင်းရှိ သော်လည်း ကြောက်လန့်ရွံ့ရှားခြင်း မရှိပေ။

ဘီလူးက စဉ်းစား၏။

ဤသူသည် သာမညလူမဟုတ်။ ယောက်ျားအာဇာနည် ပေတည်း။ ငါ့ကိုသို့သော ဘီလူး၏လက်တွင်း ကျရောက်လျက် မကြောက်မရွံ့ မထိတ်မလန့်နှင့် ဤသို့သော ယောက်ျားကို တစ်ခါမျှ မကြုံစဖူး “ဘာကြောင့် ကြောက်စိတ် မရှိသနည်း” ဟု စဉ်းစားပြီး ပဉ္စာဝုဓမင်းသားအား စားရမှာ ကြောက်လာ၏။

သို့ဖြစ်၍ “သင်သည် ဘာကြောင့် သေရမှာ မကြောက်သနည်း” ဟု မေး၏။

ထိုအခါ မင်းသားက

“ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမည်နည်း၊ ဒီတစ်ကိုယ်မှာ တစ်ကြိမ်သာ သေရမှာပဲ။ နောက်တစ်ခုက ငါ့ဝမ်းထဲမှာ ဝရဇိန်လက်နက်ရှိသည်။ ငါ့ကို စားလျှင် ဝရဇိန်လက်နက်သည် လူအုတ်ကို အပိုင်းပိုင်းဖြတ်၍ သေလိမ့် မည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပျက်စီးမှာကို သိ၍ ငါမကြောက်” ဟု ဆို၏။

ဘုရားအလောင်းသည် ဤစကားသည် မိမိ ကိုယ်တွင်း၌ (ဉာဏ် လက်နက်)ရှိသည်ကို ရည်ရွယ်၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဘီလူးသည် တုန်လှုပ်လာ၏။

“ဤသူငယ်သည် မှန်ရာကိုသာ ပြောခြင်းဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် လည်း ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဟန် တူသည်” ဟု စဉ်းစားပြီး မစားဝံ့တော့ဘဲ...

“လှလင်-သင့်ကိုငါမစားတော့။ သင်လိုရာသွားပေတော့”

ဟု ခန္ဓာ ကိုယ်မှာ စေးကပ်နေသော ခြေ၊ လက်၊ ဦးခေါင်းတို့ကို ဖြုတ်၍ လွှတ်ပေး၏။

ပဉ္စာဝုဓမင်းသားသည် ဘီလူးလွှတ်ပေးသော်လည်း မသွားသေးဘဲ ဘီလူးရှေ့မှာရပ်လျက်

“ငါသွားပါမည်။ သို့သော် သင့်ကိုပြောလိုသေးသည်။ သင်သည် ရှေးဘဝက အကုသိုလ်အမှုပြုခဲ့၍သာ အသားစားဘီလူး ဖြစ်နေရသေးသည်။ ဤဘဝ၌ ယခုလို အကုသိုလ်အလုပ်သာ ပြုနေလျှင် သင်သည် အမှောင်ထဲကလာပြီး အမှောင်ထဲကိုပင် ဆက်သွားနေရမည်။ ငါနှင့်တွေ့ပြီး နောက်တွင် သင်သည် အကုသိုလ်ပြုဖို့ မသင့်ပါ။ ပါဏာတိပါတကံ မည်သည် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာဘုံတို့မှာ ဖြစ်တတ်သည်။ လူ့ဘဝရောက် ငြားသော်လည်း အသက်တိုတတ်သည်” စသည်ဖြင့် ငါးပါးသီလတို့၏ အကျိုးကို ဟောပြောဆုံးမ၍ ဘီလူးသည် မာနမရှိတော့ဘဲ၊ ငါးပါးသီလကို ခံယူလိုက်သည်။ ဘုရားလောင်းသည် တောအုပ်၌ လူတို့ကို ပြောကြားခဲ့ပြီး ဘီလူးအား ပူဇော်သက္ကာရပြုကြရန် တိုက်တွန်းပြီး လက်နက်ငါးပါးကို ကိုင်စွဲလျက် ဗာရာဏသီသို့ သွား၏။

နောက်၌ ဗာရာဏသီမင်းဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ကပ်စေးသော ဘီလူးသည်-အင်္ဂုလိမာလ၊
ပဉ္စာဝုဓမင်းသားသည်-ငါဘုရားဖြစ်သည်၊
ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။

၂။ ပျောက်သောပစ္စည်းပြန်ရမည်။ ဝတ္ထု

(ဇကနိပါတ်၊ ၉၂-မဟာသာရဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်၊ ရှင်
အာနန္ဒာကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသည်။

အကြောင်းကား

ကောသလမင်း၏ နန်းတော်တွင်းမှ မင်းမိန်းမများ ဘုရား
ပွင့်ခိုက် ကြိုကြိုက်ခဲလှသော ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒနဝမ တစ်ခဏတွင်

ဘုရားကိုပူဇော်၊ ကျောင်းတော်ကိုသွား၊ တရားကို နာကြားလိုလှ
သော်လည်း စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါ၊ လှောင်ချိုင့်တွင်းမှာ ရောက်
နေရသလို ဖြစ်နေကြရသည်။

မင်းမိန်းမများစု၍ မင်းကြီးထံ လျှောက်ထားကြသည်။

ရဲခဲလှစွာ လူဖြစ်ရလည်း၊ မင်းမိန်းမဘဝမှာ သဘော
အလျောက် ကျောင်းတော်ရောက်အောင် သွားချင်တိုင်းသာ မသွား
ရပါ။ နန်းတွင်းမှာပင် နေ့စဉ် နိစ္စပါတ်၊ တရားမြတ်ကို နာကြား
လိုလျှင်၊ ကျင့်စဉ်တရား၊ သင်ကြားနာယူကာ၊ ဒါန၊ သီလ၊
ဘာဝနာပါ အားထုတ်ရပါမှ လူဖြစ်ကျိုးနပ်ရပါမည်။ မြတ်စွာ
ဘုရားထံ ရဟန်းဘဝပါး နေ့စဉ် ကြွကာ တရားတော်မြတ် ဟော
ကြားဆုံးမရန် စေလွှတ်ပေးပါမည့်အကြောင်း ခွင့်တောင်းပေးပါရန်
လျှောက်ထားကြသည်။

မင်းကြီးက သင့်မြတ်လှသည် အကြောင်းဖြစ်၍ “မဟာ
သာဝက ရှစ်ကျိပ်မျှတွင် အဘယ်မည်သော မထေရ်ကို တောင်း
ဆိုရပါမည်နည်း” ဟု မေးလျှင် “အရှင်အာနန္ဒာမထေရ် ကြွစေချင်
ကြောင်း” လျှောက်တောင်းပန်ကြလေသည်။

ကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားထံ လျှောက်သည်။
မြတ်စွာဘုရားက ရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကို စေတော်မူသည်။

ပတ္တမြားဥသျှောင်ကျင် ပျောက်မှု

ကာလကြာမြင့်သော တစ်နေ့တွင် မင်းကြီး၏ ပတ္တမြား ဥသျှောင်ကျင် ပျောက်သည်။

တစ်နန်းတော်လုံး စစ်မေးခံခဲ့ရ၍ မရွှင်မပြဖြစ်နေကြသည်။

အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် တစ်နန်းတော်လုံး ကြိမ်မီးအုံးသို့ နှလုံးမသာဖြစ်နေရာကြံသဖြင့် မင်းကြီးအား “ပျောက်သည့်ပစ္စည်း ပြန်ရနည်း” ကို ညွှန်ကြားတော်မူလေသည်။

မြေတစ်ဆုပ်-ဖွဲတစ်ဆုပ်

မင်းကြီး၊ မသင်္ကာသူရှိသမျှကို ခေါ်ပါ။

မြေတစ်ဆုပ်၊ သို့မဟုတ် ဖွဲတစ်ဆုပ်ယူလာပြီး တစ်နေရာမှာ ပုံခိုင်းပါ။

မရသေးလျှင် နှစ်ရက်မှ သုံးရက်ထိလုပ်ပါဟု ညွှန်ကြား၏။ ကောသလ မင်းကြီးသည် သုံးရက်တိုင်တိုင် လုပ်သည်။

ပတ္တမြားဥသျှောင်ကျင်သည် မရသေး။

သုံးရက်မြောက်နေ့၌ အရှင်အာနန္ဒာက မေးတော်မူသည်။

ကန့်လန့်ကာတွင်းမှ ရေအိုးကြီး

မရသေးကြောင်းသိလျှင် တစ်နည်း ပေးတော်မူပြန်သည်။

တင်းတိမ် ကန့်လန့်ကာလေး ပတ်ကာထားပါ။

အတွင်းမှာ ရေအပြည့်နှင့် စဉ့်အိုးကြီးထားပါ။

နန်းတွင်းမှ ရှိသမျှ ယောက်ျား-မိန်းမ အားလုံး အပေါ်ရုံကို ရုံပြီး တင်းတိမ်တွင်းဝင်ကြရမည်။ အထွက်မှာ လက်ဖြန့်၍ ထွက် ခဲ့ကြရန် အရှင်အာနန္ဒာက ညွှန်ကြား၍ ပြန်သွားလေသည်။

မင်းကြီးက ဤအတိုင်း လုပ်စေသည်။

မိုးသောသူသည် လန့်လေပြီ။

မိုးသောသူသည် လန့်လေပြီ။

တရားဘဏ္ဍာစိုး ဖြစ်တော်မူသော အရှင်အာနန္ဒာသည် ပတ္တမြား ဥသျှောင်ကျင်ကို မရသဖြင့် အလျှော့ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း သိလေပြီ။

ခိုးသူသည် တင်းတိမ်တွင်းဝင် အိုးကြီးထဲချခဲ့သည်။

အားလုံးစုံလျှင် အိုးထဲမှရေကို သွန်ကြည့်သည်။

ပတ္တမြားဥသျှောင်ကျင်ကို မြင်ကြရပြီ။

ကောသလမင်းကြီးသည် အရှင်အာနန္ဒာကြောင့် လူအများ စိတ်မဆင်းရဲစေဘဲ ပတ္တမြား ဥသျှောင်ကျင် ပြန်ရခဲ့ပြီ ဟု ဝမ်းမြောက်သည်။

နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသား အခြွေအရံ အလုပ်အကျွေး အားလုံးတို့သည်လည်း အရှင်အာနန္ဒာကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲမှုမှ လွတ်ကြရပြီဟု ဝမ်းမြောက်ကြသည်။

ဤအကြောင်းသည် မြို့တွင်း၌ လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသံဃာ အလယ်၌ လည်းကောင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် ဤ သို့ သူတစ်ပါးလက်ရောက်ပြီးသော ပစ္စည်းကို ပြန်ရအောင် လုပ်နိုင်သည် မဟုတ်သေး။ ရှေးပညာရှိတို့သည် ဤသို့ပင် ဆန်းကြယ်စွာ စီစဉ်၍ လူအများမပင်ပန်းစေဘဲ၊ တိရစ္ဆာန် လက်သို့ရောက်သော ပစ္စည်းကို ရခဲ့ဖူးပြီ ဟု အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းစိုးစံစဉ်

ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏ အမတ်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် မင်းပရိသတ်များနှင့် ဥယျာဉ်သို့ သွားသည်။

မင်းကြီးက ရေကန်တွင်းဆင်းသည်။

မောင်းမအများကို ရှေ့ကစားရန် ခေါ်သည်။

မင်းမိန်းမတို့သည် အဆင်တန်ဆာတို့ကို ချွတ်ပြီး ပဝါနှင့်ထုပ်
ကာ ပုံထားခဲ့ပြီး ကျွန်မကို အစောင့်ထားသည်။

သစ်ပင်ကြားမှ မျောက်မတစ်ကောင်သည် ပုလဲသွယ်တစ်ခု
ကို သဘောကျ၍ အစောင့်ကျွန်မအလစ် ချောင်းနေသည်။
ထိုပုလဲသွယ်မှာ မဟာသာရ လည်ဆွဲတန်ဆာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် စောင့်နေရင်း ငိုက်လာသည်။

မျောက်မသည် ပုလဲသွယ်ကို အလစ်တွင် ခိုးပြေးသည်။

ပုလဲသွယ်ကို သစ်ခေါင်းတစ်ခုမှာ ဝှက်သည်။

သစ်ခေါင်းအနီးမှာပင် ဣန္ဒြေရရ စောင့်နေသည်။

ကျွန်မနီးလျှင် ပုလဲသွယ်ကို မတွေ့တော့။

ကြောက်လန့်တကြား သူခိုး သူခိုး ဟု အော်သည်။

မင်းချင်းယောက်ျားတို့ အပြေးအလွှားလိုက်ကြသည်။

ပြေး၍ဖမ်းသည်၊ ရိုက်ပုတ်၍ စစ်ဆေးသည်။

တောသားတစ်ယောက်က ကြောက်၍ပြေးသည်။

‘ငါမခိုးဟု ဆိုလေ ရိုက်လေ၊ သေရတော့မည်၊ သက်သာရန်
“ခိုးပါသည်၊ သူဌေးကြီးထံအပ်ထားပါသည်” ဆို၏။

သူဌေးကြီးကို ဖမ်း၍စစ်ဆေးသည်။

“မဟုတ်ပါ” ဟု ဆိုလျှင် ရိုက်၍စစ်တော့သည်။ သက်သာရန်

“ယူပါသည်၊ ပုရောဟိတ်ထံ အပ်ထားသည်” ဟု ဆိုပြန်၏။

ပုရောဟိတ်ကို ဖမ်း၍စစ်သည်။ စောင်းသမားထံမှာ၊

စောင်းသမားက ပြည့်တန်ဆာမထံ အပ်သည်ဟု ဆိုပြန်၏။

မဟာသာရလည်ဆွဲ ပျောက်မှုမှာ

ရှင်းရှင်းကလေးနှင့် ရှုပ်ကုန်ပါပြီ။

စစ်မေးစဉ်ပင် အချိန်ကုန်၍ နေဝင်၏။

နောက်နေ့မှပင်စစ်မည်ဟု အမတ်တို့ထံ အပ်နှံ၏။

ပညာရှိအမြင်အတွေး

ဘုရားလောင်းက စဉ်းစားသည်။ မဟာသာရ တန်ဆာသည် အတွင်းသားတို့လက်မှာပျောက်သွားသည်။ အစောင့်အရှောက်များ အကြား အပြင်လူမယူနိုင်၊ ဥယျာဉ်တော်တွင်း မင်းနှင့်ပါခဲ့သူတို့ ယူသည်လည်း မဖြစ်နိုင်၊ အပြင်သို့ ထုတ်ရန်မလွယ်။

တောသားခိုးပြီး သူဌေးကိုပေးသည်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်။

သူဌေးက ပုရောဟိတ်ကို တိုင်ပင်နိုင်ရန် ဆွဲထည့်ဟန်တူသည်။

စောင်းသမားနှင့် ပြည့်တန်ဆာတို့ကို အပျင်းပြေစေရန်၊

ဤငါးယောက်သည် ခိုးသူမဟုတ်နိုင်၊

အတွင်းလူလည်းမဖြစ်နိုင်၊ အပြင်သူခိုးလည်း မခိုးနိုင်၊ သို့ဖြစ်

လျှင် တောတွင်းရှိပျောက်များသာ ဖြစ်ရမည်။

ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့မြင်မိ တွေးမိသည်။

သို့ဖြစ်၍ မင်းထံမှာ ဤအမှုစီရင်ရန် တောင်းသည်။

စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်း

နေပုဒ်သား၊ သူဌေးကြီး၊ ပုရောဟိတ်၊ စောင်းသမားနှင့် ပြည့်တန်ဆာ၊ ဤငါးဦးသော တရားခံများ ပတ်လည်တွင် အစောင့်များ လျှို့ဝှက်ထားကာ စုံစမ်းစေသည်။

လူခြေတိတ်ချိန်တွင် တရားခံငါးဦးက မဟာသာရဆိုသည် ကို ဖြူသလား၊ မည်းသလား မသိဘဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချကြသည် အကြောင်း အပြစ်တင် ပြောကြားကြသည်။ စကားများကို မှတ် သား၍ ဘုရားလောင်း ထံ အစီရင်ခံကြ၏။ ထိုတရားခံများ တစ်ဦးမျှမဟုတ်ကြ၊ တရားခံအစစ်မှာ ပျောက်သာလျှင်ဖြစ်ရ မည်ဟု ဘုရားလောင်းပညာရှိက တထစ်ချ တွက်ထားလေသည်။

ဥပါယ်တံမျဉ်

ဘုရားလောင်းသည် ရောင်စုံချည်တို့ဖြင့် လက်ကောက်တန်ဆာ၊ လည်ဆွဲတန်ဆာအမျိုးမျိုးတို့ကို ပြုလုပ်စေပြီး မျောက်မတို့ကိုဖမ်း၍ ခြေ လက်တို့၌လည်းကောင်း၊ လည်ပင်း၌လည်းကောင်း ဆွဲပေး၍ ပြန်လွှတ်စေသည်။

ခိုးသူမျောက်မသည် သစ်ခေါင်းမှာပင် စောင့်နေဆဲ။

ဘုရားလောင်းသည် လူများကို စေလွှတ် စောင့်ကြည့်စေသည်။ ချည်လည်ဆွဲဖြင့် မျောက်မတို့ ပျော်ကြသည်။

ဟိုမှသည်မှ ခုန်ကူး၍ မြူးကြသည်။

ခိုးသူမျောက်မမှာ အားကျလာသည်။

ဝှက်ထားသော မဟာသာရ ပုလဲကို ထုတ်၍ဆွဲကာ ဝါကြွား၏။

စောင့်နေသူတို့ မြင်ကြလျှင် ဝိုင်းဝန်းခြိမ်းခြောက်ဖမ်းဆီး၍ ယူသဖြင့် မဟာသာရ လည်ဆွဲတန်ဆာကို ပြန်၍ရလေသည်။

မင်းကြီးသည် များစွာဝမ်းမြောက်၍ ဘုရားလောင်းအား ကောင်းချီးပေးလိုရကား

(၁) စစ်ထိုးသည့်အခါ ရဲရင့်သူကို တောင့်တသည်။

(၂) တိုင်ပင်လိုသည့်အခါ နှုတ်လုံသူကို တောင့်တသည်။

(၃) အစားကောင်း စားရသည့်အခါ ချစ်သောသူကို တောင့်တသည်။

(၄) နက်နဲသော ပြဿနာ ဖြစ်လာသော် ပညာရှိကို တောင့်တသည်-ဟု ချီးကျူး၍ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပူဇော်လေသည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ဗာရာဏသီမင်းသည် အာနန္ဒာ၊ ပညာရှိ အမတ်သည် ငါဘုရားဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

၃။ အာဒါသမုခမင်း၏ တရားစီရင်ထုံးများ

ဝတ္ထု

(တိကနိပါတ် ၂၅၇။ ဂါမဏိစန္ဒဇာတ်)

ပဇ္ဇုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးစဉ်-ဘုရားရှင်၏ ပညာကြီးမားပုံကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည် ဇနသန္ဓမင်း စိုးစံစဉ်။

သားတော် အာဒါသမုခမင်းသားဖြစ်၏။

ခုနစ်နှစ်အရွယ်တွင် ဗေဒင်သုံးပုံနှင့် အဋ္ဌာရသ တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ် အတတ်ကို တတ်မြောက်စေ၏။

ခုနစ်နှစ်အရွယ်တွင် မင်းကြီး နက်ရွာစံသည်။

ခုနစ်နှစ်သားကို မင်းမြှောက်ရမှာ ခက်နေ၏။

အမတ်တို့ တိုင်ပင်ကြ၍ ပညာစမ်းကြသည်။

မျောက်တစ်ကောင်ကို အဝတ်တန်ဆာဆင်၍ အာဒါသမုခမင်းသားရှေ့သို့ သွင်းလာသည်။

“အရှင်သား၊ ဤသူသည် မြေကြီးကို ကျွမ်းကျင်သော ပညာဖြစ်ပါသည်။ မြေအောက် ခုနစ်တောင်အထိ သိမြင်နိုင်သော ပညာဖြစ်၍ ခမည်းတော်လက်ထက်က ချီးမြှောက်ခြင်းခံရပါသည် ယခုလည်း ထိုရာထူး၌ထားပေး” ဟု လျှောက်ကြ၏။

မင်းသားသည် မျောက်မှန်းသိသည်။

‘အို.....အမတ်တို့၊ မျောက်သည် လူတို့ပြုသမျှအရာကို ဖျက်ဆီးတတ်သူဖြစ်၏။ ပညာရှိမဟုတ်’ ဟု ပယ်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဒုတိယမျောက်တစ်ကောင်ကို တရားသူကြီး အဝတ်တန်ဆာ ဝတ်ဆင်စေပြီး ရှေ့တော်သို့ ခေါ်လာသည်။

‘အရှင်သား၊ ဤသူသည် ခမည်းတော်လက်ထက်က တရားသူကြီးဖြစ်ပါသည်။ ထိုရာထူး၌ ဆက်လက် ခန့်ထားပါ’ ဟု လျှောက်ကြသည်။ ထိုအခါ မင်းသားက

“ဤရှည်သော အမွှေးများသည် ပညာရှိတို့၏အမွှေးများ မဟုတ်၊ မျောက်သာဖြစ်သည်ဟု ခမည်းတော်က သင်ကြားခဲ့သည်” ဟု ပယ်လိုက် ပြန်သည်။

တတိယနေ့တွင် အခြားမျောက်တစ်ကောင်ကို တန်ဆာဆင်၍ ခေါ်လာပြန်သည်။

“အရှင်သား ဤသူသည် မိဘကိုလုပ်ကျွေး၏။ ကြီးသောသူကို ရိုသေတတ်၏။ ခမည်းတော်က ချီးမြှောက်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဆက်လက်ချီးမြှောက်ပါရန်” ဟု လျှောက်ထားကြသည်။

‘အမတ်တို့၊ မျောက်မျိုးသည် ရိုင်းစိုင်း၏။ အမိ အဖညီအစ်ကို မောင်နမဟူ၍ စောင့်ရှောက်ခြင်း ပြုတတ်သော အမျိုးမဟုတ်ဟု ခမည်းတော်က ဆုံးမခဲ့ပါသည်’ ဟု ပြောလေ၏။ အမတ်တို့သည် ဤခုနစ်နှစ် သားအရွယ် မင်းသားငယ်ကို မင်းမြှောက်ထိုက်ပေပြီဟု အမတ်တို့ တစ်ညီ တစ်ညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်၍ မင်းမြှောက်ကြလေသည်။

အာဒါသမုခမင်းဟု ထင်ရှား၏။

ထိုမင်းလက်ထက် တရား ၁၄-ထုံး ဖြစ်လာ၏။

မကျေနပ်သောပညာရှိအမတ်ကြီး

ခမည်းတော် ဇနသန္ဓမင်း၏ ပညာရှိအမတ်ကြီး ဂါမဏိစန္ဒသည် အသက်ကြီးမှ မင်းသားငယ်ကို မခဏားလို့ဟု ကထား

ထွက်၍ နေပြည်တော်နှင့်ဝေးကွာသော ဆွေမျိုးရှိရာ ရွာငယ်၌ လယ်ယာ လုပ်ကိုင်စားနေသည်။

(၁) နွားခိုးမှု

ဂါမဏိစန္ဒသည် နွားနှစ်ကောင်ငှား၍ လယ်ထွန်ရသည်။ ညနေတွင် နွားနှစ်ကောင်ကို နွားရှင်ကံသွား၍ အပ်သည်။ နွားရှင်လင်မယားတို့ ထမင်းစားနေကြသည်။

နွားတို့သည်ဝင်နေကျ နွားဟင်းကုပ်သို့ ဝင်ကြသည်။

နွားရှင်တို့ မြင်လောက်သည်ဖြစ်၍ နှုတ်မှ မအပ်တော့အံ့ ပြန်ခဲ့သည်။

ထိုည၌တွင် ထိုနွားနှစ်ကောင် သူခိုး ခိုးခံရသည်။

နွားရှင်က ဂါမဏိစန္ဒပြန်မအပ်ဟု စွပ်စွဲသည်။

မနေ့ညက လာပို့သည်ကို သင်တို့မြင်သည်'ဟု ပြောသည်။

'ဘယ်သူ့ကိုအပ်ခဲ့သလဲ'

နွားရှင်က လျော်ကြေးတောင်း၏။ မပေးနိုင်။

နွားရှင်က 'မင်းအမိန့်နှင့်ခေါ်သည်။ တရားဆိုင်ရန် လိုက်ခဲ့'ဟု

ရှေ့က ထွက်သွားသည်။

ထိုခေတ်က(မင်းအမိန့်နှင့်ခေါ်သည်)ဟု ဆိုလျှင် ကြီးနှင့် ချည် လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်နှင့်မခြား လိုက်သွားရသည်။

မလိုက်လျှင် မင်းဒဏ်သင့်သည့်။ ဂါမဏိစန္ဒအမက်ကြီးသည် နှစ်မှုမဖြစ်ရအောင် နောက်က လိုက်သွားရရှာသည်။

(၂) ကိုယ်ဝန်ပျက်မှု

ဂါမဏိစန္ဒသည် နွားရှင်နှင့်သွားရင်း လမ်းတွင် ထမင်း ဆာလှသဖြင့် နွားရှင်အား ရွာပြင်မှာ ခဏစောင်ခိုင်းပြီး ရွာတွင်း ရှိ မိတ်ဆွေအိမ်သို့ သွားသည်။

မိတ်ဆွေယောက်ျား အိမ်မှာမရှိ။

မိန်းမက ထမင်းကုန်နေပြီ။ ခဏစောင့်ပါ။ ပြန်ချက်ပါမည်
ပြောပြီး ပျာပျာသလဲ ဆန်ထည့်သည့်ကျိုကို ဆန်ယူရန် လှေ
ကားဖြင့် တက်သည်။

ခြေချော်၍ ခုနစ်လကိုယ်ဝန် ပျက်တော့သည်။

အိမ်ရှင်ယောက်ျား ရောက်လာသည်။

‘သင့်ကြောင့် ငါ့မယားကိုယ်ဝန်ပျက်ရသည်။ လျော်ကြေးပေးရ
မည်၊ တရားဆိုင်မည်၊ မင်းမိန့်၊ လိုက်ခဲ့’ ဆို၍ ရှေ့က ထွက်
သွား၏။

ဂါမဏိစန္ဒအမတ်ကြီးသည် တရားလိုနှစ်ယောက်နောက်သို့
လိုက်ခဲ့ရသည်။

(၃) ခြေကျိုးသည့်မြင်း

ဤသို့သွားကြစဉ် ရွာတစ်ရွာအရောက် မြင်းတစ်ကောင်
အပြေးလာသည်။ နောက်ကပြေးလိုက်လာသော မြင်းထိန်းက
‘ရှေ့က ခြောက်လိုက်စမ်းပါ’ ဟု ပြော၍ ဂါမဏိစန္ဒသည် မိမိ
ရှိရာ ပြေးလာသော မြင်းကို ခဲလုံးဖြင့် ပစ်လိုက်ရာ မြင်းမှာ ခြေကျိုး
သွားသည်။

မြင်းထိန်းမှာ မကျေမနပ်၊ လျော်ကြေးတောင်းသည်။ မရ၍
‘တရားဆိုင်မည်၊ မင်းမိန့်၊ လိုက်ခဲ့’ ဆိုကာ ရှေ့ကသွားသည်။

ဂါမဏိစန္ဒအမတ်ကြီးသည် တရားလိုသုံးယောက်၏ တစ်ဦး
တည်းသော တရားခံအဖြစ် လိုက်ရရှာသည်။

(၄) အဖေစားပေးရန်

ဂါမဏိစန္ဒအမတ်ကြီးသည် စိတ်ညစ်လာသည်။ သေတာကမှ
ကောင်းသေးသည်ဟုကြံ၍ တောင်ကမ်းပါးပြတ်တစ်ခုခုခုန်ချသည်။

ဂါမဏိစန္ဒသည် တောင်ခြေရင်းတွင် ဖျာရက်နေကြသည့် သားအဖအပေါ်သို့ကျ၍ ဖခင်ဖြစ်သူပွဲချင်းပြီးသေလေသည်။

သားဖြစ်သူက ဖခင်အတွက် အသက်ဖိုးလျော်ကြေးရလိုသည်။ “တရားဆိုင်လိုသည်၊ မင်းမိန့် လိုက်ခဲ့” ဟု ဆို၍ တရားလို ၄-ဦး နောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့ရရှာပြန်သည်။

ဂါမဏိစန္ဒအမတ်ကြီးမှာ လျော်ကြေးတောင်းသည့် တရားလို လေးဦးနောက် လိုက်ရသည့် အကြားမှာ လမ်းတွင် ဒုက္ခသည် ဆယ်ဦးနှင့် တွေ့ရပြန်သေးသည်။

ဂါမဏိစန္ဒအမတ်ကြီးမှန်းသိ၍ အာဒါသမုခမင်းထံရောက် လျှင် လျှောက်ပေးပါရန် မှာကြားကြသည်များမှာ စိတ်ဝင်စား စရာ ကောင်းလှသည်။ ဂါမဏိစန္ဒအမတ်ကြီးမှာတော့ စိတ်ညစ် သည်ထက် ညစ်ရှာမည်မှာ အမှန်ပင်။

(၁) ရွာစား၏အမှာစကား

ခရီးဆက်ကြ၍ ရွာတစ်ရွာရောက်သော် ရွာစားက ဂါမဏိစန္ဒ အမတ်ဟောင်းကိုမြင်လျှင် “မင်း၏ရှေ့မှောက် ရောက်ပါက သတင်း စကား ပါးလိုက်ပါရစေ။ ကျွန်ုပ် ယခင်က အဆင်းလှသည်၊ ဥစ္စာလည်းပေါသည်၊ အခြံအရံလည်း ပေါပါသည်။ ရောဂါလည်း ကင်းသည်။ ယခု အားလုံး ပြောင်းပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ အားနည်း၍ အားနည်းသောရောဂါဖြင့် အိပ်ရာထဲ လဲနေသည်မှာ ဘာကြောင့် ပါလဲဟု အာဒါသမုခမင်းအား လျှောက်ထား ပေးပါရန်” မှာ ကြားသည်။

(၂) လာဘ်တိတ်သော ပြည့်တန်ဆာမ

ရွာတစ်ရွာကိုရောက်ပြန်သော် ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက် က “ဦးရီး၊ ယခင်က ကျွန်မသည် ဝင်ငွေ ကောင်းခဲ့ပါသည်။

ယခု ကွမ်းဖိုးမျှ မရပါ။ ဘာကြောင့်နည်းဟု လျှောက်ထားပေးပါ။
ကျွန်မကိုလည်း အကြောင်းပြန်ပါ”ဟု မှာကြားလေသည်။

(၃) မိဘရွာနှင့် လင့်ရွာကြား ကူးသန်းသွားလာနေသည့်မိန်းမ

ရွာတစ်ရွာသို့ရောက်ပြန်သော် “ဦးရီး၊ ကျွန်မမှာ လင်အိမ်
မှာလည်း မပျော်၊ မိဘအိမ်မှာလည်း ကြာကြာမနေနိုင်၊ ဘယ်လို
ဖြစ်သည်ကို မင်းထံ မေးမြန်းပေးပါ”ဟု မှာကြားပြန်သည်။

(၄) အဝင်ချောင် အထွက်ကျပ်သည့်မြွေ

လမ်းတွင် တောင်ပို့တစ်ခု မြွေတစ်ကောင်က ယခင်က
တွင်းဝင်-တွင်းထွက် ချောင်ခဲ့ပါသည်။ ယခု အစာရှာရန် တွင်းမှ
အထွက်ကျပ်ပြီး အစာဝ၍ ပြန်အဝင်မှာ ချောင်ချောင်ဝင်ရပါသည်။
ဘယ်လိုကြောင့်ပါနည်း ဟု လျှောက်ထားပေးပါရန် မှာကြား
လိုက်သည်။

(၅) သမင်ခွဲလမ်းသည့် မြက်ခင်း

လမ်းတွင် သမင်တစ်ကောင်က မိမိသည် တခြားမှ မြက်
များကို စား၍ မမြိန်၊ သစ်ပင်တစ်ပင်ခြေရင်းမှ မြက်များသာ
ချိုမြိန်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဘာအကြောင်းပါလဲ လျှောက်
ထားပါရန် မှာကြားပြန်သည်။

(၆) တွန်သံသာသည့် ဓါ

လမ်းတွင် ဓါတစ်ကောင်က တောင်ပို့ပေါ်မှ တွန်လျှင်
အသံသာပါသည်။ အခြားနေရာမှ တွန်လျှင် အသံမသာဖြစ်ရ
သည်မှာ ဘာကြောင့်ပါနည်းဟု မင်းကြီးထံ မေးလျှောက်ထား
ပေးပါရန် မှာကြားပြန်သည်။

(၇) လာဘ်တိတ်သည့် ရုက္ခစို:

ခရီးဆက်ကြပြန်သော် လမ်းတွင် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်မှ ရုက္ခစို:က ကျွန်ုပ်မှာ ယခင်က ပူဇော်သက္ကာရ များစွာရသည်။ ယခုအခါ ပန်းတစ်ဆုပ်စာမျှ မရပါ၍ အကြောင်းရင်းကို ဖြေကြားပေးပါရန် မင်းကြီးထံ လျှောက်ထားပေးပါဟု မှာကြားလိုက်ပြန်သည်။

(၈) ရေနောက်နဂါး မပျော်ပါးနိုင်

တစ်ဖန်လမ်းတွင် ရေကန်တစ်ခုတွေ့၏။ ထိုရေကန်မှ နဂါးတစ်ကောင်က ယခင်က ကျွန်ုပ်တို့ပျော်ပါးကစားရာ ရေကန်မှာ ကြည်လင်လှပါသည်။ ယခု အမှိုက်သရိုက်တို့ဖြင့် ပြည့်၍ မပျော်ပါးနိုင်သည်ကို မင်းကြီးအား လျှောက်ထားပေးပါရန် မှာကြားပြန်သည်။

(၉) သစ်သီးမချို ပြဿနာပို

လမ်းတွင်ရသေ့တစ်ဦးနှင့် တွေ့ပြန်သည်။ ယခင်က သစ်သီးများချို၏။ ယခု သစ်သီးများ မချိုတော့သည့် အကြောင်းရင်းကို သိလိုပါကြောင်း လျှောက်ထားပေးပါရန် မှာကြားပြန်သည်။

(၁၀) ဗေဒင်မေ့သည့် ပုဏ္ဏားလုလင်

လမ်းတွင် ပုဏ္ဏားလုလင်တစ်ဦးက ယခင်အခါက ဗေဒင်ပညာ ဂါထာများကို သင်အံလေ့ကျင့်ရာ ရလွယ်ခဲ့ပါသည်။ ယခု သင်ကြားခဲ့သမျှ အိုးကွဲထဲတွင် ရေမတင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေရပါသည်။ ဘာကြောင့်ပါလဲဟု မင်းထံလျှောက်ထားပေးပါရန် မှာကြားပြန်သည်။

ဂါမဏိစန္ဒ၏ ဒုက္ခ

ဂါမဏိစန္ဒအမတ်ဟောင်းသည် အသက်ငယ်ရွယ်သေခွဲမင်းထံ အောက်ကျခံ၍ မခစားလိုသဖြင့် အလုပ်မှ နုတ်ထွက်ကာ တောရွာမှာ လယ်လုပ်နေသော်လည်း ပြဿနာလေးတွေနှင့် မှာကြားချက်ဆယ်ရပ် ပေါင်းခဲ့သော် ပြဿနာဆယ့်လေးရပ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ မင်းထံမှောက်သို့ ရောက်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။

အာဒါသမုခမင်းသည် အမတ်ကြီးကိုမြင်လျှင် ငယ်စဉ်က ချီကာပိုးကာ ပညာသင်ကြားပေးခဲ့ ရှာသော အမတ်ကြီးကို သတိရ၍ “မမြင်ရတာကြာပြီ၊ ဘယ်အရပ်မှာ ဘာလုပ်နေပါသနည်း” ဟု မေးတော်မူသည်။

“ဇနပုဒ်မှာ လယ်လုပ်ရင်း နွားပြဿနာ ဖြေရှင်းရန်နှင့် ပြဿနာပေါင်း တစ်ဆယ့်လေးရပ်ကို တင်ပြရန် ပါလာပါကြောင်း” လျှောက်ထားလေသည်။

(၁) နွားပြဿနာအဖြေ

နွားရှင်သည် နွားပြဿနာကို တင်လေသည်။ အမတ်ကြီးက “လင်မယားနှစ်ယောက် ထမင်းစားစဉ် ရှေ့တွင် ဖြတ်၍ နွားနှစ်ကောင်ကို တင်းကုပ်တွင် သွင်းခဲ့ရာ မြင်သာသောကြောင့် အထူးတလည် နှုတ်မြှောက်ကာ မအပ်မိပါ” ဟု ချေသည်။

နွားရှင်အား သင့်အိမ်သို့ သွားသော နွားတို့ကို မြင်လေသလားဟု မေးလျှင် “မမြင်ပါ” ဟု ငြင်းသည်။

မင်းက “သင်သည် အာဒါသမုခမင်းဟူ၍ သတင်းကား မကြားဖူးလေသည်။ အမှန်ကိသာ လျှောက်ထားပါ” ဟု

ပြောလျှင် နွားရှင်သည် မလိမ်ဝံ့တော့ဘဲ “မြင်ပါသည်”ဟု ဝန်ခံရတော့သည်။

အဆုံးအဖြတ်

အာဒါသမုခမင်း၏ အဆုံးအဖြတ်မှာ

ဂါမဏိစန္ဒသည် နွားရှင်ထံ ကိုယ်ထိ လက်ရောက် မအပ် သဖြင့် နွား၏တန်ဖိုးကို ပေးလျှော်စေရမည်။

နွားရှင်လင်မယားသည် မြင်လျက်နှင့် မမြင်ပါဟု လိမ် သောကြောင့် နွားရှင်လင်မယား၏ မျက်လုံးတို့ကို ဂါမဏိစန္ဒ အမတ်ကြီးကိုယ်တိုင် ဖောက်ထုတ်ရမည်။

နွားဖိုးအတွက် နှစ်ဆယ့်လေးအသပြာကို ဘုရင့်ဘဏ်တိုက် မှ ထုတ်ပေးစေဟု အမိန့်ချမှတ်သည်။

နွားရှင်လင်မယားသည် “နှစ်ဆယ်လေးအသပြာ လျှော် ကြေးကိုလည်း မယူလိုပါ၊ မျက်စိများကိုလည်း အဖောက်မခံရ ပါစေနှင့်၊ အမှုကို ကျေအေးတော်မူပါ” ဟု ဂါမဏိစန္ဒ၏ ခြေ အစုံကိုဖက်၍ တောင်းပန်ရာ ကျေအေး၍ နွားရှင် ပြေးလေသည်။

(၂) ကိုယ်ဝန်ပြဿနာအဖြေမှာ

ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျ၍ လျော်ကြေးရလိုကြောင်း လျှောက်ထား တင်ပြပြန်သည်။

မင်းသည် အကြောင်းစုံကို ကြားနာပြီး တရားလိုအား “ဂါမဏိ စန္ဒကြောင့် ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျသည်ကို သင်မြင်သလော”ဟု မေး ၏။ “မမြင်ပါ ဟု လျှောက်လျှင်” သင် ယခု ဘာကိုလိုချင်သနည်း” ဟု မေးပြန်သည်။

“သားအစားလိုချင်ပါသည်” ဟု လျှောက်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် “ဂါမဏိစန္ဒအမတ်ကြီးသည် သူ့မယားကို

အိမ်တွင်ခေါ်ထားပြီး သားအစားရမှ သူ့လင်ထံ ပြန်ပေးဖမ်း
ဟု ဆုံးဖြတ်၏။

ထိုအခါ အမှုသယ်သည် ဂါမဏီစန္ဒ၏ ခြေကိုရိုခိုး၍ အမှုကို
ကျေအေးရန် တောင်းပန်၍ ကျေအေးသဖြင့် ပြေးကြလေသည်။

(၃) မြင်းခြေကျိုးပြဿနာ

မြင်းခြေကျိုး၍ လျော်ကြေးရလိုကြောင်း တင်လာပြန်သည်။
အာဒါသမုခမင်းသည် အဖြစ်အပျက်ကို ကြားနာပြီး “မြင်း
ကို ခြောက်လိုက်ပါ၊ လှန့်လိုက်ပါဟု သင်ပြောခဲ့သလား”ဟု
မေးသည်။ “မပြောပါ” ဟု ငြင်းဆိုလျှင် မင်းက ကြိမ်းမောင်း
မေးမှ ပြောမိပါသည်ဟု ဝန်ခံတော့သည်။

အာဒါသမုခမင်းက အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်။
“မြင်းခြေကျိုး၍ မြင်းဖိုးကို လျော်စေ။

“မြင်းဖိုးအတွက် ဘဏ္ဍာတိုက်မှ အသပြာတစ်ထောင် ပေး
လျော်စေ။

“မြင်းထိန်းသည် လိမ်လည်ပြောသဖြင့် ဂါမဏီစန္ဒအမတ်ကြီး
ကိုယ်တိုင် မြင်းထိန်း၏ လျှာကို ဖြတ်စေ” ဟု စီရင်ချက်ချ၏။

မြင်းထိန်းသည် စိုးရိမ်တောင်းပန်ပြီး ပြန်ပြေးလေသည်။

(၄) အဖေ့အသက် လျော်ကြေးရလိုသူ

နီးဖျာသမားက အဖေကို သတ်မှု တင်လာပြန်သည်။
အကျိုးအကြောင်း ကြားနာပြီး

“ယခု အသင် ဘာကိုရလိုပါသနည်း”

“သေသွားသည့် ဖခင်အစား ရလိုပါသည်” ဟု လျှောက်
သည်။

“ဂါမဏိစန္ဒအမတ်ကြီး၊ ဤသူသည် သေသွားသူကို အစား
မရနိုင်မှန်းသိလျက် အဖေ အစားရလိုပါသည်ဟု ပြောသည်။
အမတ်ကြီးသည် သူ၏မိခင်ကို အိမ်သို့ ခေါ်သွား၍ သူ့ဖခင်
ဖြစ်ပေတော့” ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

နီးဖျာသမားသည် မိခင်ကို ချမ်းသာပေးပါရန် တောင်း
ပန်၍ ပြေးပြန်သည်။

ပြဿနာ(၁၀)ရပ် အပြီးပြတ်ဖြေရှင်း

အမတ်ကြီး ဂါမဏိစန္ဒသည် တရားလေးထုံးကို အနိုင်ရရှိပြီး
ပြဿနာဆယ်ရပ်ကို တင်လျှောက်ပြန်လေသည်။ အာဒါသမုခ
မင်းသည် နောက်ဆုံးပြဿနာမှစ၍ ဖြေကြားရသည်။

(၁) ကြက်တွန်သံမမှန်၍ ပုဏ္ဏားစာမရ

ပုဏ္ဏားသည် ရှေးက အချိန်မှန် တွန်တတ်သော ကြက်ရှိ၍
ဗေဒင်ပညာကို အချိန်မှန်ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ရသည်။ ယခု
အချိန်မှန်တွန်သော ကြက်မရှိ၍ ဗေဒင်ပညာ မရွတ်ဖတ်နိုင်
သဖြင့် မေ့လျော့ခြင်း ဖြစ်ရသည်။

(၂) သစ်သီးချိုချိုစားလိုလျှင်

ရသေ့တို့သည် ရှေးအခါက ရဟန်းတရားနှင့် အညီ
ကျင့်ကြံ အားထုတ်၍ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ ချိုမြိန်ကြသည်။
ယခင်ကလို့ သစ်သီးချိုစေလိုလျှင် ယခင်ကဲ့သို့ ရဟန်းတရားနှင့်
အညီ ကျင့်ကြံပါ။

(၃) ရေနောက်နဂါးရေကြည်သွားအောင်

ရှေးက နဂါးတို့ အချင်းချင်း ညီညွတ်၍ ရေကြည်နေသည်။

ယခု အချင်းချင်းခိုက်ရန်ဖြစ်၍ သတ်ပုတ်ကြ၍ ရေနောက်သွားသည်။ ညီညွတ်စွာနေကြလျှင် ရေကြည်သွားမည်။

(၄) စောင့်ရှောက်ပါမှ ပူဇော်ကြမည်

ရုက္ခစိုးသည် ရှေးက ခရီးသွားတို့ကို စောင့်ရှောက်၍ ပူဇော်သက္ကာ များပါသည်။ ယခင်ကလို ခရီးသွားများကို စောင့်ရှောက်ပါက ပူဇော်ကြမည် အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

(၅) ဓါတွန်သံသာ တူးယူပါ

ဓါတွန်သံသာသည် တောင်ပို့ကိုတူးပါ။ ဥစ္စာစုများစွာ ရှိသည်။ သင်အမတ်ကြီး တူး၍ယူပါ။

(၆) သမင်ပျိုနှင့် မြက်ချိုချို

သမင်စားနေကျ မြက်ခင်းပေါ်တည့်တည့် သစ်ကိုင်းတွင် ပျားအုံကြီးရှိသည်။ ထိုပျားအုံကိုယူပြီး ငါ့အားပျား ဦးဆက်ပါ။

(၇) လောဘစွမ်းကြောင့်တွင်းဝင်ဖြောင့်

တွင်းက အထွက်ခက်၍ အဝင်မှာလွယ်သော မြေတွင်းမှာ ရွှေအိုးရှိသည်။ ရွှေအိုးကိုမင်၍ တွင်းအဝင်မှယ လွယ်သည်။ ထိုတောင်ပို့မှ ရွှေအိုးကို သင်အမတ်ကြီး တူး၍ယူပါ။

(၈) ရွာနှစ်ရွာကြားလင်ငယ်ထား

မိန်းမငယ်မှာ လင်ရှိသောရွာမှာလည်း ကြာကြာမနေနိုင်၊ မိဘအိမ် မှာလည်း ကြာကြာမနေနိုင်၊ လင့်ရွာနှင့် အမေရွာ အကြား ခဏ ခဏ ကူးသန်းသွားနေသည်မှာ ရွာနှစ်ရွာကြား မှာ လင်ငယ်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

(၉) ကတိတည်မှအဖိုးအရ

ပြည့်တန်ဆာမသည် ယခင်က သူ့ငွေကို ယူ၍ အမှုကြေ

အောင်ဆောင်ရွက်၏။ ယခုမူ ငွေကိုယူပြီး အမှုမကြေသဖြင့် လူတွေရှောင်၍ ကွမ်းဖိုးမျှ မရခြင်းဖြစ်သည်။ ကတိတည်ပါလျှင် ယခင်ကဲ့သို့ လာဘ်ရွှင်မည် ဖြစ်သည်။

(၁၀) တရားမှန်သာဆုံးဖြတ်ပါ

ရွာစားသည် ရှေးက တရားအမှန်ဆုံးဖြတ်၍ လူတို့ကြည်ညို၍ လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဆက်ကြသဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ အခြံအရံ ပေါများကာ စိတ်နှင့် လူပါ နုပျိုနေသည်။ ယခုအခါ လာဘ်ကိုယူကာ တရားမမှန် ဆုံးဖြတ်ပြန်၍ ကြည်ညိုမှု ကင်းကာ ပူဇော်သက္ကာမပြုပါ စိတ်ရော လူပါ ညှိုးနွမ်းကာ နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ငါကဲ့သို့သော မင်းရှိပါလျက် ဂရုမပြု၊ တရားမှန်ကို ဆုံးဖြတ်ရန် ပြောဆိုခဲ့ပါဟု မှာကြားတော်မူသည်။

ချီးမြှင့်မြှောက်စား

ပြဿနာ ၁၄-ရပ် ဖြေကြားအပ်ပြီးလျှင် အမတ်ကြီးအား နေထိုင်ရာရွာကို အပိုင်စားပေးလိုက်သည်။ အမတ်ကြီးသည် လမ်းတွင် ပြဿနာရှင်၁၀-ဦးတို့အား အဖြေများ ပြောကြားပြီး ခါနှင့်မြေတို့၏ တောင်ပိုများမှ ရွှေတို့ကို တူးယူပြီး သမင်၏ စားကျက်မှ ပျားရည်ဦးကို မင်းအားဆက်သည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ဂါမထီစန္ဒအမတ်သည်-အာနန္ဒာ၊
အာဒါသမုဓမင်းသည်-ငါတရား
ဟု-ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

၄။ သေနက သုခမိန့်ဝတ္ထု
(သတ္တကနိပါတ်၄၀။ သက္ကုဘတ္တဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးစဉ် ဘုရားရှင်၏ ပညာပါရမီတော်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီ၌ ဇနကမင်းစိုးစံစဉ်

ဘုရားလောင်းပုဏ္ဏားသည် သေနကသုခမိန့်၊

အကြောင်းအကျိုးပြု၍ ဆုံးမတတ်သည်။

နူးညံ့သော စကားသာ ဆိုလေ့ရှိသည်။

တရားဟောကောင်းသည်။

အလှူပေးခြင်း၌မေ့လျော်သည်။ သီလရှိသည်။

ပြည်သူပြည်သားတို့က ဘုရားပွင့်သည်ဟု ထင်ကြသည်။

လပြည့်လကွယ်နေ့တိုင်း ရတနာပလ္လင်ပေါ်မှ တရားဟောလေ့ရှိသည်။

မယားငယ်ငယ်ယူမိသူ

ဗာရာဏသီမြို့တော်မှ အနီးရွာငယ်တစ်ခု၊

သက်ကြားအို ပုဏ္ဏားကြီးနှင့် မယားအလှငယ်ငယ်၊

မယားငယ်ငယ်ကလေးက ကာမဂုဏ်မှာ မတင်းတိမ်။

လင်အိုကို ခရီးထွက်စေပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်သည်။

ဒါကြောင့် သက်ကြီးအိုကို ရွဲသည်။

အိမ်မှုကိစ္စပင်ပန်းလှသည်။ ခိုင်းဖို့စေဖို့ လိုချင်သည်။

အလှူမထွက်ပြီး ကျွန်ကလေး၊ ကျွန်မကလေး ဝယ်ပေးပါ။

ပုဏ္ဏားမငယ်ချောမော၍ ပုဏ္ဏားကြီး ခရီးထွက်တော့မည်။

မုန့်ဆုပ်ကိုလုပ်၍ သားရေအိတ် (သတ္တုဘတ္တ)တွင် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ပုဏ္ဏားအိုကြီးအိမ်မှထွက်ခဲ့သည်။

အိတ်တွင်းမှ ငွေနှင့်မြွေ

ပုဏ္ဏားကြီးရွာစဉ်လှည့် အလှူခံရာ ငွေရနစ်ရာရသည်။

ကျွန်တစ်ယောက်တော့ ဝယ်လောက်ပြီ။

အိမ်အပြန်ခဲရီး သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ နားသည်။

အိတ်ကိုဖွင့်၍ မုန့်စားပြီး ရေအိုင်တွင်းသို့ ရေသောက်ဆင်းသည်။

သစ်ခေါင်းတွင်းမှ မြွေဟောက်ထွက်လာပြီး အိတ်တွင်းမှ မုန့်ကို စားကာ အိတ်တွင်းမှာပင် ခွေ၍အိပ်နေသည်။

ပုဏ္ဏားကြီးပြန်လာကာ အိတ်ကိုပိတ်၍ ကျောပိုးပြီး ခရီးဆက်၏။

ရုက္ခစိုးသတိပေး

လမ်းခုလပ်အရောက် ရုက္ခစိုးနတ်တစ်ဦးသည် သစ်ပင်ခွကြားမှ ထိုင်ပြီး ပုဏ္ဏားကြီးကို လက်ညှိုးထိုး၍

“ယနေ့ သင်အိမ်ပြန်မရောက်လျှင် သင်သေမည်”

“ယနေ့ သင်အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် သင့်မယားသေမည်” ဟု ပြောပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ပုဏ္ဏားကြီးသည်အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ဘာမျှမမြင်ရ၍ ထိတ်လန့်ပြီး ငိုကြွေးလေသည်။

ထိုနေ့ကား လပြည့်နေ့၊ သေနကအမတ်ကြီးတရားဟောမည်။

မြို့သူ မြို့သားများ တရားနာရန် သွားနေကြသည်။

ပုဏ္ဏားအိုလည်း တရားနာရန် ငိုကြွေးလျက် လိုက်သွားသည်။

သားရေအိတ်ထမ်းလျက် ငိုရင်းပင် တရားနာသည်။

သေနကအမတ်ကြီးသည် ပုဏ္ဏားကြီး ဣန္ဒြေပျက်သည်ကို မြင်၍ မေး၏။

ပုဏ္ဏားကြီးသည် “ရုက္ခစိုးနတ်က ကျွန်ုပ်အား လမ်းတွင် နေချောင် သင်သေမည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် မယားသေမည် ပြော၍ စိတ်ဆင်းရဲနေရပါသည်” ဟု ပြော၏။

ပညာရှိအတွေး

သေနကသုခမိန်သည် ပုဏ္ဏားကြီးကို ကြည့်သည်။

သာယာရေအိတ်ကိုမြင်လျှင် “လမ်းတွင် သားရေအိတ်ဖွင့်၍ မုန့်စားပြီး ရေသောက်သွားသေးသလား” ဟု မေးသည်။

ပုဏ္ဏားအိုက မုန့်စားပြီး ရေသွားသောက်ကြောင်း ဝန်ခံသည်။

“ပုဏ္ဏားကြီး သင်၏အိတ်ထဲတွင် မြွေဟောက်ရှိနေသည်။

သာယာရေအိတ်ကိုဖွင့်၍ လှံတံဖြင့် ပုတ်ကြည့်လေ” ဟု ပြော၏။

ပုဏ္ဏားကြီး သားရေအိတ်ကိုဖွင့်၍ တုတ်ဖြင့်ပုတ်သည်။

မြွေဟောက်သည် အိတ်တွင်းမှ ပါးပြင်းထောင်ပြ၏။

အလမှာယံဆရာတစ်ယောက်သည် မြွေဟောက်ကို ဖွဲ့ချည်၍ တောသို့ လွှတ်လိုက်သည်။

လူအပေါင်းတို့သည် သေနကသုခမိန်အား ချီးကျူးကြသည်။

ချီးကျူးသံကား မြေကြီးကွဲမတတ်ဖြစ်သည်။

ပုဏ္ဏားကြီးသည် သေနကသုခမိန်အား အလှူခံ၍ရသော အသပြာ ဝန်ရောက်ကို ပေးလေသည်။

ထပ်မံသတိပေး

သုခမိန်က မယူဘဲ အသပြာသုံးရာ ထပ်ပေးလေသည်။

ပုဏ္ဏားကြီးကား အသပြာ တစ်ထောင်ရပေပြီ။

“သုခမိန်က သင့်ကို မည်သူ ငွေရှာခိုင်းသနည်း” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်ုပ်မယားကရှာခိုင်းသည်” ဟုပြောသည်။

“သင့်မယား ငယ်သေးသလား”

“အလွန်ငယ်ပါသေးသည်”

သို့ဖြစ်လျှင် လင်ငယ်နှင့် လွန်ကျူးလို၍ ပုဏ္ဏားကြီးကို ဥစ္စာအရှာ ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ အသပြာများကို လင်ငယ်အား ပေးလိမ့်မည်။ “တစ်နေရာမှာ ထားခဲ့ပြီး အိမ်သို့သွားပါ” ဟု မှာကြားလိုက်သည်။

ငွေထုတ်ပျောက်

ပုဏ္ဏားကြီးသည် သေနကသုခမိန် မှာကြားသည့်အတိုင်း ရွာအနီး သစ်ပင်ခြေရင်းတွင်ငွေကို မြှုပ်ပြီး ညအချိန်မှ အိမ်သို့ ဝင်သည်။

ပုဏ္ဏားကြီး ခရီးထွက်ကတည်းက ပုဏ္ဏားမကလေးသည် လင်ငယ်နှင့်အတူနေသည်။ လင်ကြီးအသံကြားမှ လင်ငယ်ကို အပြင်ထွက်စေ၏။ လင်ငယ်သည်မှောင်ရိပ်မှ ကြည့်နေသည်။ ပုဏ္ဏားမက အိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်ပြီး ငွေမတွေ့၍မေးလျှင် ပုဏ္ဏား အိုကြီးမှာ မနေနိုင်၊ ရွာအပြင် သစ်ပင်အောက်မှာ မြှုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ နံနက်ကျမှ ယူပေးမည်ဟု နေရာအတိအကျ ပြောသည်။ ပုဏ္ဏားမက လင်ငယ်ကိုမျက်ရိပ်ပြု၍ ယူစေသည်။

နံနက်လင်း၍ ပုဏ္ဏားကြီးသွားရှာရာ သူများဖော်ယူသွားလေပြီ။

ကယ်တင်ရပြန်ခြင်း

ပုဏ္ဏားကြီးသည် သေနကသုခမိန်ထံ တိုင်ကြားသည်။ ညအခါ အိမ်ရောက်မှ မယားအား ပြောပြပုံကို ဝန်ခံသည်။

သုခမိန်သည် ပုဏ္ဏားကြီးအား အသပြာများပေးသည်။
 သင့်ဘက်က ပုဏ္ဏား ခုနစ်ယောက်ဖိတ်၊
 မယားဘက်က ပုဏ္ဏားခုနစ်ယောက်ဖိတ်ပြီး ထမင်းကျွေး
 တစ်နေ့တစ်ယောက်စီ လျှော့၍ကျွေး၊
 နောက်ဆုံး ခုနစ်ရက်မြောက် တစ်ဖက်တစ်ယောက် ကျန်မည်။
 မယားဘက်ကနောက်ဆုံး တစ်ယောက် မှတ်သားထား။
 ပုဏ္ဏားကြီးသည် သုခမိန်၏ အမှာအတိုင်းပြုလုပ်၏။
 နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကိုမှတ်၍ သုခမိန်အား ပြောကြား
 သည်။

သုခမိန်သည် ထိုပုဏ္ဏားကို မင်းအာဏာဖြင့် ခေါ်စေ၏။
 သုခမိန် ကိုယ်တိုင် စစ်သည်။ ငွေကိုမယူပါ ငြင်းသည်။
 နောက်ဆုံး ခြိမ်းခြောက်မှ အမှန်ကို ဝန်ခံတော့သည်။
 လင်ငယ်ပုဏ္ဏားအား မင်းဒဏ်ပေးသည်။
 ပုဏ္ဏားမငယ်အား သုခမိန်က ဆုံးမပြီး ပုဏ္ဏားကြီးအား
 စည်းစိမ် များစွာ ပေးလျက် ပုဏ္ဏား လင်မယား အနီးမှာပင်
 နေစေသည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

- ပုဏ္ဏားကြီးသည် - အာနန္ဒာ
 - ရက္ခစိုးသည် - သာရိပုတ္တရာ
 - ပရိသတ်သည် - ဘုရားပရိသတ်
 - သေနကသုခမိန်သည် - ငါဘုရားဖြစ်လာသည်
- ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။

* * * * *

(၅) လာမည့်ဘေးအေးကမြင်သိ ပညာရှိဝတ္ထု
(သတ္တကနိပါတ် ၄၁၂၊ ကောဠသိမ္မနဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးစဉ် ရဟန်းငါးရာ ကိလေသာနိပ်စက်သည်ကို မြင်တော်မူ၍--

“ရဟန်းတို့ ရွံ့ရှာသင့်သော အရာ၌ ရွံ့ရှာသင့်သည်။ ကိလေသာဟူသည် တိုးပွားလာလျှင် ညောင်ပင်သည် အခြားသစ်ပင်ကို မျိုတတ်သကဲ့သို့ မျိုတတ်ကုန်၏” ဟု အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူလေသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းစိုးစံစဉ်

ဘုရားလောင်းသည် လက်ပံပင်ကြီး၌ ရုက္ခစိုးဖြစ်၏။

ဂဠုန်တစ်ကောင်သည် မိမိကိုယ်ကို ယူဇနာတစ်ရာ ငါးဆယ် ရှိအောင် ဖန်ဆင်းလျက် သမုဒ္ဒရာရေကို နှစ်ခြမ်းကွဲစေပြီး သမုဒ္ဒရာအောက်မှ အလံတစ်ထောင် ရှည်သော နဂါးတစ်ကောင်ကို အမြီးမှသုတ်လျက် ဦးခေါင်းကို ဇောက်ထိုးထားကာ စားထားသော အစာတို့ကို အန်စေပြီး လက်ပံပင်ရှိရာသို့ ပျံ၍ အလာ။ နဂါးမင်းသည် ဇောက်ထိုးအနေအထားတွင် မိမိ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ညောင်ပင်ကို ရစ်ပတ် ဆွဲလိုက်ရာ ညောင်ပင်ကြီး အမြစ်မှကျွတ်၍ ပါလာသည်။

ဂဠုန်မင်းသည် လက်ပံပင်အနီး ကောင်းကင် ခရီးတွင် နဂါးမင်း၏ ဝမ်းကိုခွဲကာ နဂါးဆီကိုဝအောင်စား၍ နဂါးကို သမုဒ္ဒရာ၌ပစ်ချရာတွင် ညောင်ပင်ပါ ပါသွားရာ ညောင်ပင်မှ ပါလာသော ၎က်မတစ်ကောင်သည် လက်ပံပင် ခွကြားတွင် နားလေသည်။

၎င်းမ , မြင်မှတုန်လှုပ်ရ

ရုက္ခစိုးနတ်သည် ၎င်းမကိုမြင်လျှင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရာ လက်ပံပင်ကြီး အရင်းအမြစ်အထိ လှုပ်တော့သည်။ ထိုအခါ ဂဠုန်မင်းက

“အိုရုက္ခစိုး၊ ငါသည် အလံတစ်ထောင်ရှည်သော နဂါးကြီးကို ဆောင်ယူလာစဉ် ငါ့ကို မြင်၍ မတုန်လှုပ်ဘဲ။ ၎င်းမကို မြင်မှ ဘာကြောင့် တုန်လှုပ်ရသလဲ” ဟု မေးလေ၏။

မြစ်လာမည့်အန္တရာယ်ကြိုတင်မြှင့်

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းရုက္ခစိုးက

၎င်းမငယ်သည် ငါ့ခွကြားမှာ လာနားနေပြီ။ ညောင်စေ့၊ ရေသဖန်းစေ့တို့ကို စားသော ၎င်းမသည် ငါ့သစ်ပင်အကြားမှာ ကျင်ကြီးစွန့်တော့မည်။ ငါ့သစ်ပင်ခွကြားမှာ ညောင်ပင်၊ ရေသဖန်းပင်တို့ပေါက်ပြီး ကြီးထွားလာလျှင် ငါ့လက်ပံပင်ကို မျိုလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ငါ့မှာ နေစရာရှိတော့မည် မဟုတ်။ လာမည့်ဘေးကို ကြိုတင်မြှင့်သောကြောင့် ငါတုန်လှုပ်ပါသည်” ဟု ပြောကြား၏။ ဂဠုန်မင်းက

“အို ရုက္ခစိုး၊ ရွံရှာသည်ကို ရွံရှာရပေမည်။ လာမည့်ဘေးကို ကြိုတင်စောင့်ရှောက်ရပေမည်။ ပညာရှိသည် ပစ္စုပ္ပန်ရော တမလွန်ပါ လာမည့်ဘေးအတွက် ရှုလေ့ရှိပေသည်” ဟု ဆို၍ ဂဠုန်မင်းသည် ၎င်းမကို လက်ပံပင်မှ ပြေးစေသည်။

ဇော်ပေါင်းသော်

- ဂဠုန်မင်းသည် - သာရိပုတ္တရာ
- ရုက္ခစိုးသည် - ငါဘုရား
- ဟု ဇော်တော်ကိုပေါင်း၏။

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

(၆) ထိုးတွင်းမြင်သိ ပညာရှိများ ဝတ္ထု
(သတ္တက နိပါတ် ၄၀၈၊ ကုမ္ဘကာရဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
သာဝတ္ထိပြည်သား ရဟန်းငါးရာတို့ ညဉ့်သန်းခေါင်တွင် အမျိုးမျိုး
ကြံစည်တွေးတောကာ စိတ်တို့သည် အဝေးသို့ ပြေးသွားလျက်
ကမဝိတက် နိပ်စက်ခံနေရလေသည်။

ဘုရားရှင် သိတော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်၍ ညဉ့်
သန်းခေါင်ယံတွင်ပင် ရဟန်းတို့ကို စည်းဝေးစေပြီး

“ကိလေသာ အလိုကိုမလိုက်သင့်၊ ကိလေသာ ပွားလျှင်
ပျက်စီးတတ်သည်။ ကိလေသာကို နည်းသည်ဟူ၍ လက်မခံနှင့်
နိပ်စက်သင့်သည်။ ရှေးပညာရှိတို့သည် အနည်းငယ်မျှ အာရုံ
မြင်သည်နှင့် ကိုယ်တွင်း၌ ရှိသော

ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ကိုရခဲ့ဖူးပေပြီ”

ဟု အတိတ်ဇာတ်များ ဟောကြားတော်မူလေသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ် ဘုရားလောင်းသည်
ကုမ္ဘကာရ-အိုးထိန်းသည် ဘဝ။ ဇနီးမယား၊ သားတစ်ယောက်
သမီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ ဗာရာဏသီမြို့တံခါး၌ နေသည်။

ထစ်နေ့တွင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ လေးဆူတို့ နန္ဒမူလိုဏ်ဂူမှ ဆွမ်းခံ
ကြွလာကြပြီး ဗာရာဏသီမြို့တံခါး၊ အိုးထိန်းသည် လင်မယား
အိမ်ရှေ့၌ ရပ်သည်။ အိုးထိန်းသည်လင်မယားက ကြည်ညိုလှ၍
အိမ်ပေါ်သို့ ပင့်ကာ ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ဖြင့် လှုပ်ကျွေးပြီး လျှောက်
ထား၍ ဝိပဿနာဉာဏ်ဝင်က ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်ရပုံတို့ကို ကြား
လေသည်။

သရက်ပင်မှ ပစ္စေကဗောဓိညွှတ်ရ

သိုအခါ ကာလိဂံတိုင်း ဒန္တပုရမြို့၌ တရုဏ္ဏကမင်းသည် ...
အခြံအရံများနှင့် ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားသည်။

ဥယျာဉ်အဝင် သရက်ပင်ကြီးမှ သရက်သီးမှည့် တစ်ခိုင်တို
ဆိုင်ပေါ်မှူးရှု၍ သုံးဆောင်သည်။

နောက်ပါ မျူးမတ်များက မင်းကြီးသုံးဆောင် ပြီးပြီဟု
သရက်သီးတို့ကို ပစ်ခတ်ဆွတ်ခူး၍ စားကြသည်။

သရက်ပင်မှာ အကိုင်းအခက် ကျိုးပဲ့ကာ မရွှမလှဖြစ်နေသည်။

မိမ့်ကြီး ညနေ ဥယျာဉ်အထွက်တွင် သရက်ပင်ကြီး၏ မရွှမလှ
အဖြစ်ကို မြင်ရတော့သည်။

ဟိုမှ သည်မှ လှမ်းကြည့်၊ အသီးမရှိသော သရက်ပင်မှာ
စည်ပင်တင့်တယ်၍ နှိပ်စက်သူမရှိ။

အသီးများသော သရက်ပင်မှာ ပျက်စီးရ၏။

လူ့ဘဝသည် အသီးများသော သရက်ပင်နှင့်တူ၏။

ဥစ္စာပေါများလျှင် ဘေးရန်များ၏။

အသီးမရှိသော သရက်ပင်မှာ ဘေးကင်း၏။

ရဟန်းဘဝသည် အသီးမရှိသော သစ်ပင်နှင့် တူ၏။

ဥစ္စာမရှိသောသူကား ဘေးရန်ကင်း၏။

ငါသည် အသီးမရှိသော သရက်ပင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရာ၏။

ဤသို့တွေ့ကြုံ၍ အသီးမရှိသော သရက်ပင်ကို အာရုံပြုကာ
ဝိပဿနာပွားလေလျှင် ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ကိုရ၍ ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါဖြစ်ကာ လူ့အပေါင်းတို့ကို အဆုံးအမပေးပြီး ကောင်းအင်
ခရီးဖြင့် နန္ဒမူလိုဏ်ဂူသို့ ကြွလေသည်။

လက်ကောက်သံမှ ဗောဓိဉာဏ်ရ

ဂန္ဓာရတိုင်း တက္ကသိုလ်ပြည်မှ နဂ္ဂမိမင်း၊

နန်းပြာသာဒ်မှာ ရပ်၍ ကြည့်နေသည်။

လက်တစ်ဖက်စီမှာ ပတ္တမြား လက်ကောက် တစ်ခုစီ ဝတ်လျက်
နံ့သာသွေးနေသော မိန်းကလေးကို မြင်သည်။

လက်ကောက်တစ်ခုစီဖြစ်၍ အချင်းချင်း မထိ၍ အသံမမြည်။
ထိုမိန်းမငယ်သည် လက်ယာလက်မှ လက်ကောက်ကို လက်ဝဲ

ဘက်ဝတ်ကာ နံ့သာသွေးပြန်သည်။

လက်ကောက်နှစ်ခု ဖြစ်လာ၍ ထိခိုက်ကြသည်။

အချင်းချင်း ထိခိုက်ကြ၍ အသံမြည်သည်။
 သတ္တဝါတို့သည် တစ်ယောက်တည်းနေလျှင် မထိ။
 နှစ်ယောက် သုံးယောက်နေလျှင် ထိကြ၏။ ရန်ဖြစ်ကြ၏။
 ငါသည် ဂန္ဓာရတိုင်းမှ နှစ်ပြည်ထောင်ကို စီရင်ရသည်။
 သူတစ်ပါးကို မစီရင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ စီရင်သင့်သည်ဟု
 သာ နဲ့သာသွေးသော လက်ကောက်သံကို အာရုံပြု၍ လက္ခဏာ
 ရေး သုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာပွားရင်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်၍၊ လူ
 အပေါင်းတို့ကို အဆုံးအမပေးပြီး နန္ဒမူလိဏ်ဂူသို့ ကြွလေသည်။

သားတစ်စွန်ချီသည်မှ အဝ

ဝေဒဟတိုင်း မိမိလာပြည် နိမိမင်းသည်

နံနက်စာ စားပြီး လေသာပြတင်းပါက်မှ ကြည့်နေသည်။

စွန်တစ်ကောင်သည် ဈေးမှ သားတစ်ကို ချီလာသည်။

လင်းတစသော ငှက်ထို့သည် သားတစ်မြင်၍ လိုက်ကြသည်။

စွန်၏ပါးစပ်မှ သားတစ်ကို လိုချင်၍ ဝိုင်းပြီး လုကြ တိုက်ကြ

ခိုက်ကြသည်။

နှုတ်သီးဖြင့်ဆိတ်၊ အတောင်ဖြင့်ခတ်၊ ခြေသည်းဖြင့်ကုတ်၊ သား

တစ်ကိုချီသော စွန်သည် သည်းမခံနိုင်တော့။

သားတစ်ကိုချ၍ ပြေးသည်။

ငှက်တစ်ကောင်က ချီပြန်သည်။ လိုက်၍ လုကြပြန်သည်။

ထိုငှက်က မခံနိုင်သဖြင့် ချ၍ ပြေးပြန်သည်။

အခြား ငှက်တစ်ကောင်က ချီပြန်သည်။

ချီသော ငှက်ထံ ဝိုင်း၍ လိုက်ကြပြန်သည်။

မင်းကြီးသည် ထိုအဖြစ်ကို သံဝေဂတင်လိုက်သည်။

သားတစ်ကို ချီသော ငှက်သည် ဆင်းရဲ၏။

သားတစ်ကို ပစ်ချသော ငှက်သည် ချမ်းသာ၏။

ငါသည်လည်း သားတစ်ကို စွန့်သော စွန့်ကဲ့သို့.....

တစ်သောင်းခြောက်ထောင်သော မိန်းမတို့ကို စွန့်မည်ဟု

သားတစ်ချီသောစွန့်ကို နှလုံးသွင်းကာ ဝိပဿနာပွားရင်း.....

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်၍ လူအပေါင်းတို့ကို အဆုံးအမပေးပြီး နန္ဒမူ

လိုဏ်ဂူသို့ ကြွလေသည်။

ဇွားဇေ့ပွဲဝင် ဝိပဿနာတင်

ဥတ္တရပဉ္စာလတိုင်း၊ ကပိလမြို့မှ ဒုမ္မုဇမင်း။

နံနက်စာ စားပြီး လေသာပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်နေသည်။

ဇွားခြံကို ဖွင့်ခိုက် ကြံကြိုက်၍ မြင်ရသည်။

နွားထီးကြီးတို့ နွားမတစ်ကောင်ကို ဝိုင်းအုံ၍ လိုက်ကြသည်။
ဦးရိုးကားကား နွားလားကြီးတစ်ကောင်က အခြားသောနွားလား
တစ်ကောင်၏ ပေါင်ကြားကို ဝှေ့သည်။

အဝှေ့ခံရသော နွားလားမှာ အူထွက်ကာ သေရသည်။

မင်းကြီးသည် ထိုအဖြစ်ကို သံဝေဂတင်လိုက်သည်။

သတ္တဝါတို့သည် ကိလေသာကြောင့် ဆင်းရဲရသည်။

သတ္တဝါအားလုံး ကိလေသာကြောင့် တုန်လှုပ်ရသည်။

ငါသည် တုန်လှုပ်စေတတ်သော ကိလေသာကို ပယ်သင့်
သည်ဟု ကြံစည်ကာ ဝိဿနာပွားရင်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်၍
လူအပေါင်းတို့ကို အဆုံးအမ ပေးပြီး နန္ဒမူလိုက်ရသို့ ကြွလေသည်။

အိုးထိန်းသည် လင်မယား ရဟန်းပြုခန်း

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့၏ စကားနာကြားကြသည်မှာ

အိုးထိန်းသည် လင်မယားတို့ အားပါးတရ ရှိလှသည်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလေးဆူတို့ ပြန်၍ ကြွသွားကြသည်။

အိုးထိန်းသည်လင် မယားကို ခေါ်၍ပြောသည် “သင်သည်
သားသမီးငယ်တို့ကို စောင့်ရှောက် နေရစ်လော့၊ ငါသည်
ရဟန်းပြုကာ တစ်ယောက်တည်း နေတော့အံ့။” မယားကလည်း
လင်အိုးထိန်းသည်၏ စကားကို ကြားလျှင် “အကျွန်ုပ်လည်း
ရဟန်းပြုပါမည်” ဟု ပြောကြား၏။ လင်သည် မယားစကားကို
ကြားလျှင် ဆိတ်ဆိတ်သာနေ၏။ မယားသည် ရေခပ်သွား
သကဲ့သို့ ထွက်၏။ မြို့အနီး ပရိပိုဇ်မကျောင်းတွင် ရဟန်းပြု
သည်။ အိုးထိန်းသည်မှာ ကလေးနှစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်
နေရပြီး ကလေးနှစ်ယောက် ကြီးပြင်းလာသည်။ အပေါ့ အငန်၊
အကောင်းအဆိုး၊ ဆင်းရဲ ချမ်းသာ သိလာကြပြီ။ အိုးထိန်းသည်

“ငါ့ရဟန်းပြုဖို့ တန်ပြီ” ဟု ကြံ၏။ သားနှင့်သမီးကို ဆွေမျိုးများထံ အပ်နှံသည်။ ရဟန်းပြုကာ မြို့အနီးမှာပင် နေလေသည်။

တစ်နေ့၌ ဆွမ်းခံသွားရင်း ပရိဗိုဇ်မနှင့်တွေ့၏။ ပရိဗိုဇ်မသည် ရှိခိုး၍ “အရှင်ဘုရား ကလေးများကို ထားခဲ့သည်” ဟု ပြစ်တင် ပြောဆိုသည်။

“နမံ ငါသည် ကလေးများကို မဖျက်ဆီး၊ သိတတ်သည့် အရွယ်သို့ရောက်ပြီဟု ဆွေမျိုးများထံ အပ်နှံကာ ငါ့ရဟန်းပြုခဲ့သည်။ သင်သည် ဆွမ်းခံသော အကျင့်ကို ကျင့်လော့၊ ငါလည်း ကျင့်ပါမည်” ဟု ဆုံးမကာ လွှတ်လိုက်သည်။ ထိုနေ့မှ စ၍ ထိုရဟန်းယောက်ျားနှင့် ရဟန်း မိန်းမတို့ မတွေ့ကြတော့။ အိုးထိန်းသည် ရဟန်းသည် ဈာန်အဘိညာဉ်ရကာ ကွယ်လွန်လျှင် ဗြဟ္မာပြည်သို့ လားလေသည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

- ထိုအခါ သမီးသည် ယခု ဥပ္ပလဝဏ်။
 - သားသည် ရာဟုလာ။
 - ပရိဗိုဇ်မသည် ရာဟုလာ မယ်တော်။
 - ပရိဗိုဇ်မသည် ငါဘုရား။
- ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။

* * * * *

၇။ ဗကဗြဟ္မာကြီးအား ဆုံးမသောဝတ္ထု

(သတ္တက နိပါတ်၊ ၄၀၅-ဗကဇာတ်)

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေစဉ်
ဗကဗြဟ္မာကြီးအား သူ၏ အတိတ်ဘဝကို သတိရစေရန် ဤဇာတ်
ကို ဟောတော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဗကဗြဟ္မာကြီးကို ကယ်ချွတ်လိုသည်။

ဗကဗြဟ္မာကြီးရှိရာ အာဘဿရဘုံသို့ ကြွတော်မူသည်။

ဗကဗြဟ္မာကြီးသည် ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုသည်။

ဗကဗြဟ္မာကြီးသည် သဿတဒိဋ္ဌိ အယူရှိသည်။

မိမိသည် မအို၊ မနာ၊ မသေ၊ အမြဲတည်နေမည်ဟု အယူရှိ၏။

မိမိဘုံသည် အမြဲနေရသော နိဗ္ဗာန်ဘုံဟု ဆို၏။

မြတ်စွာဘုရားက

“ဗကဗြဟ္မာကြီးသည် အဝိဇ္ဇာအမှောင် ဖုံးလေစွ၊ ဖုံးလေစွ၊
မမြဲသော တရားကို မြဲသည်ဟု ဆို၏။

ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်နိုင်သော တရားကို မသိပေ”

ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ဗကဗြဟ္မာက

“အရှင်ဂေါတမ- ကုသိုလ်ကောင်းမှုရှိသော ကျွန်ုပ်တို့ ခုနစ်
ကျိပ် ရှစ်မျောက်သော အာဘဿရဘုံသား ဗြဟ္မာများတို့သည်
ဆိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေ တစ်ဖန်နေခြင်း မရှိ၊
အဆုံးစွန်သောဘဝဖြစ်သည်” ဟု ပြောသည်။ မြတ်စွာဘုရားက...

“ဗက၊ သင်သည် ဤဗြဟ္မာဘုံ၌ အသက်ရှည်လှပြီ ထင်နေ၏။

သင်သည် နိရုဗ္ဗာန် တစ်သိန်းမျှသာ အသက်ရှည်မည်။

ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏတို့ကို သင်မလွန်မြောက်နိုင်သေး၊ အမှန်မှရ
သင် သေရမည်သာတည်း။

သင်၏ အသက်ကြွင်းကိုမှ မမြင်အောင် ပညာကင်းလှ၏”

ဟု မိန့်တော်မူလျှင်-ဗကဗြဟ္မာက

“အို ရှင်ဂေါတမ၊ သင်တို့သည် အဆုံးမရှိသော် တရားကို မြင်သော ဘုရားဖြစ်သည်။ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း တို့မှ လွတ်မြောက်ပြီဟု ဝန်ခံသည် မှန်သော် အကျွန်ုပ်၏ ရှေးသီလကို ပြောကြားပါ” ဟု ဆိုသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဗက၏ အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။

အတိတ်ဇာတ်

“ဗက၊ သင်သည် တစ်ခုသော ကမ္ဘာ၌ ကေသဝ ရသေ့ဖြစ်ခဲ့၏။ တစ်နေ့၌ လှည်းကုန်သည်ငါးရာ သံကန္တာရတွင် ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး မျက်စိလည်၍ အစာငတ် ရေငတ်ဖြစ်ကာ ပူလွန်းလှသဖြင့် ငါတို့မှချသေရတော့ မည်ဟု စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် လှည်းတို့ကို ချွတ်ပြီး လှည်းအောက်မှာ အိပ်နေကြသည်။

ရေအလှူ

ကေသဝ ရသေ့သည် လှည်းကုန်သည်တို့ကို မပျက်စီးစေရန် မိမိတန်ခိုးဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်ရေကို လှည်းကုန်သည်တို့အနီးသို့ စီးဝင်စေသည်။

အပွင့်အသီးများ တောအုပ်ကို ဖန်ဆင်းပေးသည်။

လှည်းသား ငါးရာ နွားရောလှူပါ အသက်ချမ်းသာ ခဲ့ကြသည်။

ဤကား သင်၏ ရှေးဦးစွာသော ကုသိုလ်ဟောင်းတည်း။

“အို ... ဗကဗြဟ္မာ၊ သင်၏ ရှေးကသီလကို ငါဘုရားသည် အိပ်မက်မြင်မက်ပြီး အိပ်ယာမှန်းလာသူကဲ့သို့ အောက်မေ့ မှတ်မိနိုင်သည်။”

လူဆိုးရန်မှ ကယ်ခဲ့ပုံ

တစ်ခါတွင် ကေသဝ ရသေ့သည် ဇောမြစ်ကမ်းအနီး၌

နေသည်။

လူဆိုးများသည် ရွာကို လုယက် ဖျက်ဆီးပြီး လူနှင့်ကျွဲနွားပါ မကျန် ခေါ်ဆောင်ကာ လမ်းခရီးတွင်ကင်းချပြီး တောင် ခေါင်း၌ ဝင်ထမင်းချက်ကြသည်။

ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခံခဲ့ကြရသော လူသံသူသံ၊ ကလေးသံ၊ ကျွဲနွား အသံတို့ဖြင့် ငိုသံ၊ ညည်းသံတို့ကို ကြား၍ အသက်ပေါင်း များစွာကို ကယ်တင်ရန် ကေသဝ ရသေ့သည် စစ်အင်္ဂါအပြည့် အစုံနှင့် မိမိကိုယ်ကို မင်းအသွင် ဖန်ဆင်းကာ ထိုလူတို့နေရာ အနီးသို့ သွားသည်။

ကင်းစောင့်သည် မင်းနှင့်တကွ စစ်တပ်ကြီး ချီလာပြီဟု အကြောင်းကြားရာ ခိုးသူတို့သည် ချက်ပြီးထမင်းကိုပင် မစား နိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးကြလေသည်။

ဤကား နှစ်ကြိမ်မြောက် သင်၏ကုသိုလ်ဟောင်းတည်း။

“အို ... ဗကဗြဟ္မာ၊ သင်၏ ရှေးကုသိုလ်အကျင့်ကို ငါ ဘုရားသည် အိပ်မက် မြင်မက်ပြီး အိပ်ရာမှ နိုးလာသူကဲ့သို့ အောက်မေ့မှတ်မိနိုင်သည်”

နဂါးရန်မှကယ်ခဲ့ပုံ

နောက်တစ်ခါ ကေသဝ ရသေ့သည် ဂင်္ဂါမြစ်အနီး၌နေစဉ် လူတို့သည် မူးယစ်သောက်စားကာ မြစ်ကြီးကို ဖြတ်၍ကူးကြ သည်။ စားကြွင်း၊သောက်ကြွင်းတို့ကို ဂင်္ဂါမြစ်တွင်းပစ်ချကြရာ မြစ်တွင်းမှ နဂါးတို့၏ ဦးခေါင်းပေါ် ကျလေသည်

ဂင်္ဂေယျနဂါးမင်းသည် စိတ်ဆိုး၏။

လူတို့ကို ရေ၌နှစ်သတ်ရန် သူ၏ကိုယ်ကို ပိန်းကောလှေကြီး ဟန် ဖန်ဆင်းပြီး ပါးပျဉ်းထောင်ကာ ရေထဲမှ ပေါ်လာ လေသည်။

လူတို့သည် ကြောက်လန့် ငိုကြွေး အော်ဟစ်ကြသည်။

ကေသဝ ရသေ့သည် လူတို့ကို ကယ်ဆယ်သည်။

ဈာန်ဝင်စား၍ ဂဠုန်သဏ္ဍာန် ဖန်ဆင်းသည်။

နဂါးမင်းမြင်လျှင် ရေထဲသို့ ငုတ်လျှိုးပြေးသည်။

ဤကား “သင်၏ ကုသိုလ်ဟောင်းတည်း”

“အို ဗကဗြဟ္မာ၊ သင်၏ ရှေးအကျင့်သီလကို ငါဘုရား
သည် အိပ်မက်မြင်မက်ပြီး နိုးလာသူကဲ့သို့ အောက်မေ့မှတ်မိ
နိုင်သည်” ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ကေသဝနှင့် ကပ္ပရသေ့ဘဝ

သင်သည် ကေသဝ ရသေ့ဘဝ။

ငါဘုရားသည် သင်၏ တပည့်ကြီး ကပ္ပ ရသေ့ဖြစ်သည်။

ဆရာကေသဝ၏ အမှုကြီးငယ်ကို ပြုစုသည်။

တစ်ချိန်တွင် ဗာရာဏသီသို့ ဆွမ်းခံကြွကြသည်။

ဗာရာဏသီမင်း ပင့်၍ ကေသဝ ရသေ့သည် ဥယျာဉ်၌
နေခဲ့သည်။

စိတ်လည်းရမ်းသာ ကိုယ်ကျမ်းမာ

ငါကပ္ပ ရသေ့နှင့် တပည့်ရသေ့များ ပြန်လာကြသည်။

သင် နာမကျမ်း၍ နာရဒအမတ်က ဟိမဝန္တာသို့ ပို့သည်။

နာရဒအမတ် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာသည်။

နာရဒအမတ် တအံ့တဩနှင့် လျှောက်ထားသည်။

အရာရာနှင့်ပြည့်စုံသော လူမင်းထံ မနေနိုင်ဘဲ၊ အဘယ့်ကြောင့်
ကပ္ပ ရသေ့၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းကို ပိုမို နှစ်သက်ပါသနည်း။”
ထိုအခါ ကေသဝ ရသေ့က

ဝစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ် ခုနစ်နှစ်သားအရွယ် သူကြွယ်သားကလေး၊ အဖေကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ၊ နောက်က တကောက်ကောက်၊ အဖေက စိတ်မရှည်၊ တိတ်တိတ်ခိုး၍ ထွက်၏။ အဖေရောက်ပြီး မကြာခင် သူရောက်လာ၏။ ခြေရာကောက် အတတ်ကို တတ်သည်ဟု ပြောကြ၏။

သားကို ပညာစမ်းလို၏။ ခြေရာဖျောက်ရန် အိမ်ကထွက်၊ အိမ်နီးချင်း တစ်အိမ်စီ သုံးအိမ်ဝင်၊ အိမ်ပြန်လာ၊ နောက်တစ်ဖန် မြောက်တံခါးကထွက်ပြီး၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် သွား၍ မြတ်စွာဘုရားထံ တရားနာနေ၏။ မကြာခင် သားရောက်လာ၏။ ဖခင်က တအံ့တဩ မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ကြား၏။ မြတ်စွာဘုရား

“နာရဒအမတ်၊ ကပ္ပရ သေ့၏ ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ မွေ့လျော် ဖွယ်သော သစ်ပင်တို့ရှိကြသည်။ ကပ္ပ ရသေ့၏ နှစ်လိုဖွယ် သော ပြောဆိုမှုသည်လည်း ငါ့ကို မွေ့လျော်စေသည်” ဟု ချစ်ခင်သူနှင့်အတူနေရခြင်းက စိတ်ချမ်းသာ၍ ကိုယ်ကျမ်းမာ စေကြောင်းကို နာရဒအမတ်အား ပြောကြားခဲ့သည်။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဗကဗြဟ္မာကြီးအား ကပ္ပ ရသေ့ဖြစ်စဉ်က ရောဂါပျောက်ငြိမ်းစေသည့်အဖြစ်ကို ဟော ကြားတော် မူလေသည်။

ဗကဗြဟ္မာကြီး အရုံးဝေးခြင်း

ဗကဗြဟ္မာကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားစဉ်ကပင် ရှေး လူ့ ပြည်၌ ပြုခဲ့သည့် ကောင်းမှုအလုံးစုံကို သတိရလေသည်။

မိမိ၏ သဿတဒိဋ္ဌိ အယူဟောင်းကို စွန့်ပယ်၍ မြတ်စွာ ဘုရား၏ အဆုံးအမကို နာခံတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်ကို ဟောကြား၍ သစ္စာကို ပြ၏။ အဆုံး၌ ဗကဗြဟ္မာကြီးနှင့်တကွ ဗြဟ္မာအများ အာသဝေါ ကုန်ခန်းကြသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မာပြည်မှ တေတန် ကျောင်းတော် သို့ ပြန်လည်ကြွရောက်သောအခါ ရဟန်းတို့အား ဗကဇာတ် ကို ထပ်မံဟောကြားတော်မူသည်။

ဇာတ်ပေါင်းဗေသာ်

ကေသဝ ရသေ့သည် ဗကဗြဟ္မာ။

ကပ္ပ ရသေ့သည် ငါဘုရားဟုဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏

* * * * *

၈၊ မြေရာပျောက်ကို ကောက်နိုင်သောပညာရှိဝတ္ထု

(နဂါးနိပါတ် ၄၃။ ပဒကုသလမာဏဝ ဇာတ်)

သခင်က ခြေရာကောက်အတတ်မှာ ရှေးပညာရှိတို့သည် ကောင်းကင်မှ ခြေရာကိုပင် ကောက်နိုင်ခဲ့သည်ဟု အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းစိုးစံစဉ်၊ မိဖုရားသည် ဖောက်ပြားတတ်၏။ ဘုရင်ကြားသိ၍ စစ်မေးသော် ငြင်းဆိုပြီး

“ဖောက်ပြားမိပါက ဘီလူးမဖြစ်ပါစေသတည်း” ဟု ကျိန်ဆို၏။ သေသော် ဘီလူးမဖြစ်၍ တောင်ခြေရင်းဂူတွင်း၌နေ၏။ အလျား ယူနော သုံးဆယ်၊ အနံ ငါးယူနောအတွင်း ဝင်လာသမျှ လူသားတို့ကို စားခွင့်ရ၏။

ဘီလူးမကမ္ပွေးသည့်လူသား

တစ်နေ့တွင် ဘီလူးမပိုင်နက်သို့ လူတစ်သိုက် ဝင်လာ၏။ လိုက်ဖမ်းရာ ပြေးကြ၏။ ပုဏ္ဏားလုလင်တစ်ယောက်မှာ မပြေးနိုင်၍ ဖမ်းမိ၏။ ဘီလူးမက ကျောပိုးကာ ဂူတွင်းသို့ ခေါ်သွား၏။ ယောက်ျား၏ အတွေ့ကိုရ၍ မစားရက်ဘဲ လင်အဖြစ် ထား၏။ ဘီလူးမ အပြင်ထွက်လျှင် လုလင်အတွက် စားစရာအပြည့်အစုံ ထားပြီး ဂူတံခါးပိတ်၍သွား၏။ ကြာလျှင် သားတစ်ယောက်ရ၏။ ဘီလူးမသည် သားရော လင်ပါ ချစ်သည်။

ထွက်ပြေးရအောင်

သားသည် အရွယ်ရောက်လာ၏။ ခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ တစ်နေ့ ဘီလူးမ မရှိခိုက်၊ ဂူတံခါးကျောက်ဖျာကို ဖွင့်ပြီး အပြင်မှာနေ၏။ အဖေကို မေး၏။

“ဘာကြောင့် အဖေနှင့် အမေ မျက်နှာချင်းမတူရသလဲ” အဖေက “ငါသည် လူသား၊ သားလည်း လူသား၊ သင့်အမေသည် ဘီလူးမ ဖြစ်သည်”

သားက “ကြောက်စရာကြီး၊ ထွက်ပြေးကြရအောင်” ဟု ပြော၏။

“သင့်အမေက တို့ကိုစားမှာပေါ့”

“မကြောက်ပါနဲ့၊ အဖေကို ထမ်းပြေးပါ့မယ်”

သို့ဖြင့် အဖေကို ပန်းမှာထမ်းကာ ထွက်ပြေးကြ၏။ အမေ ပြန်လာ၍ မတွေ့လျှင် အပြေးလိုက်သဖြင့်၊ ပြန်မိသွားကြ၏။ သားကိုချစ်၍ ဘာမျှမပြော၊ ပြန်ခေါ်လာသည်။

သားအဖတို့ အေးအေးနေကြ၏။

စိန္တာမဏိမန္တန်

အေးအေးဆေးဆေးရှိလျှင်၊ သားက အမေပိုင်ဆိုင်သည့် ပိုင်နက်ကို မေးသည်။ အမေက ပြောပြသည်။ ဒီတစ်ခေါက် အမေပိုင်နက်က လွတ်အောင်ပြေးတော့သည်။ အမေသိ၍ လိုက်လျှင် အဖေကို ထမ်းပြေးသည်။ သားအဖ မြစ်လယ်ကို ရောက်နေပြီ၊ အမေမတတ်နိုင်တော့၊ ကမ်းနားမှာ ရပ်ပြီး

“မင်းတို့ သားအဖပြန်လာခဲ့ကြပါ၊ ငါ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ လိုလေသေးမရှိအောင် ထားတာပဲ မဟုတ်လား”

“အမေမှာ အပြစ်မရှိပါ၊ လူသားနှင့်ဘီလူး အသွင်မတူ၍ လူ့ရုပ် လူ့ရွာပြေးရတာပါ”

“တကယ်ပြန်မလာတော့ဘူးလား”

“တကယ်မလာတော့ပါ”

“လူ့ရုပ်လူ့ရွာမှာ ပညာမတတ်လျှင် နေရုံမလွယ်။ အမေ စိန္တာမဏိမန္တန်ကို သင်ပေးလိုက်မယ်၊ ဆယ်နှစ်နှစ်အတွင်း မိုးသွားသည့်ပစ္စည်း၊ ခြေရာကောက် လိုက်ပြီး သိနိုင်တဲ့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ မန္တန်ပါ၊ မြစ်လယ်ကနေ လိုက်ဆိုပါ”

အမေဘီလူးမသည် အလွန်ပူပန်သောက ရောက်နေသည်

အကြားမှ သားကို ချစ်လွန်း၍ စိန္တာမဏိမန္တန်ကို သင်ပေး၏။

သားကလိုက်ဆို၏။ မရမချင်း သင်ပေး၏။ ရတော့မှ “အမေ ပြန်ပါတော့” ဟု ပြော၏။ အမေ ဘီလူးမလည်း ထိုနေရာမှာ နှလုံးကွဲ၍ လဲကျသေဆုံးလေ၏။ အမေလဲကျသေဆုံးသည်ကို မြင်လျှင်

သားအဖနှစ်ယောက် ကုန်းပေါ်တက်၊ အမေအလောင်းကို ရှိခိုးကန်တော့ပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့၏။

ခြေရာချောက်ကြပုံ

ဗာရာဏသီပြည်ရောက်လျှင် ၁၂-နှစ်အတွင်းခိုးသွားသည့် ပစ္စည်း ကို ခြေရာကောက်အတတ်ဖြင့် ဖော်ထုတ်နိုင်သည်ဆိုသဖြင့် ဘုရင်က တစ်နေ့လျှင် အသပြာတစ်ထောင်ပေးပြီး ခန့်ထား၏။ လအတန်ငယ်ကြာသော် မင်းကြီးနှင့်ပုရောဟိတ်တို့ လုလင်ကို ပညာစမ်းရန် တိုင်ပင်ကြ၏။ ဘုရင်နှင့်ပုရောဟိတ်တို့ ပူးပေါင်း၍ ရတနာများကို ကိုယ်တိုင်ယူပြီး နန်းတော်တွင်းမှဆင်းပြီး မင်းအိမ်တံခါးတွင် သုံးကြိမ်ပတ်ပြီး လှေကားထောင်ကာ တံတိုင်းကို ကျော်၍ ခုန်ချပြီး တရားစီရင်ရာ တင်းကုပ်ကိုဝင်၍ နေ၏။ မကြာမီ တရားတင်းတုပ်မှ လှေကားထောင်ကာ တံတိုင်းပေါ်တက်၍ တစ်ဖက်ကိုဆင်းပြီး နန်းတွင်းရေကန်သို့ သွားကြ သည်။ ရေကန်ကို သုံးကြိမ်လက်ယာရစ်ပတ်ပြီးမှ ရေကန်ထဲဆင်းကာ ရေကန်ထဲ၌ ရတနာထုပ်ကို ထားပြီးမှ နန်းတော်ပေါ် တက်ခဲ့ကြ၏။

ရတနာထုပ် ရှာဖွေပုံ

နောက်တစ်နေ့တွင် နန်းတော်ထဲမှ ရတနာများ ပျောက်ကြောင်း အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်၏။ မင်းကြီးက လုလင်ကို ခေါ်ပြီး ရတနာထုပ်ကို ရှာစေ၏။

လှလင်သည် မိခင်ဘီလူးမကို ရှိခိုး၍ စိန္တာမဏိမန္တန်ကိုရွတ်၍
ခြေရာကိုကြည့်၏။ သူ့ခိုးနှစ်ယောက်ကို မြင်၊ ခြေရာအတိုင်းလိုက်
သွား၏။ တံတိုင်းအရောက် ခြေရာပျောက်နေ၏။ ကောင်းကင်
ကို မော့ကြည့်ရာ တံတိုင်းအထက် ကောင်းကင်(လေထဲ)တွင်
ခြေရာကို မြင်ရပြန်၏။ လှေကား ထောင်စေပြီး တံတိုင်းမှ
ဆင်း၏။ ခြေရာအတိုင်း လိုက်ခဲ့၏။

တရားစီရင်ရာတင်းကုပ်မှ လှေကားကို ထောင်စေပြီး လှေ
ကားမှ ဆင်းကာ ရေကန်ကို သုံးပတ်လှည့်ပြီး ရေထဲမှ ရတနာ
ထုပ်ကိုယူ၍ ပေး၏။

“သူ့ခိုးနှစ်ယောက်သည် ရေကန်မှတက်ပြီး နန်းတော်ပေါ်
တက်သွားကြသည်။ သာမန် သူ့ခိုးများမဟုတ်။ မျက်နှာကြီးများ
ဖြစ်ကြသည်”ဟု ပြော၏။ လူ့အပေါင်းတို့က များစွာအားရ
ချီးမွမ်းကြ၏။ ပရိသတ်တို့သည် မင်းရင်ပြင်မှာ ကြည့်နေ၏။

သူနိုးလိမ္မာမျက်နှာကြီးပေမို့

မင်းသည် ပဒကုသလကား ခြေရာကိုသာကောက်နိုင်သည်။
သူ့ခိုးကိုမသိဟုထင်၏။ သို့ကြောင့် ပစ္စည်းကိုတော့ ပြန်ရပြီ၊
ခိုးသူကို ထုတ်ဖော်ပေးပါဟု ခိုင်း၏

ပဒကုသလက “ပစ္စည်းရပါပြီ၊ ခိုးသူကိုတွေ့၍ အကျိုးထူး
ပါမည် နည်း၊ ခိုးသူတို့မှာ ဝေးဝေးကမဟုတ်ပါ၊ အနီးအနား
မှာပင် ရှိပါသည်”ဟု လျှောက်တင်၏။

“သင့်ကို တစ်နေ့ တစ်ထောင် ပေးခဲ့သည်။ ခိုးသူကို ထုတ်
ဖော်ပေး” ဟု မင်းက ဆိုပြန်၏။ ပဒကုသလ တောင်းပန်၏။
မင်းက ထုတ်ဖော်ပေးရန်သာ ပြော၏။

“အရှင်မင်းကြီး ပညာရှိလျှင် ဥပမာဆောင်၍ ပြောပါမည်” ဟု
ပုံပြင် ဥပမာကို လျှောက်ထား၏။

ကိုးကွယ်ရာ(ရေ)က ဘေးဖြစ်ရ

ရှေးအခါက ဤဗာရာဏသီပြည်မှ မနီးမဝေးတွင် စောင်းဆရာ ပါဠိလိသည် မယားကိုပါခေါ်၍ သဘင်တွင် စောင်းတီးခြင်း၊ သီချင်းဆိုခြင်းဖြင့် ငွေကြေးများ ရကြပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ပွဲသဘင်မှ အိမ်ကိုအပြန် လင်မယားနှစ်ယောက် မြစ်ကို ဖြတ်ကူးကြရပါသည်။ ပါဠိလိသည် အရက်မူးမူးနှင့်စောင်းကို လွယ်လျက်ကူးရာ စောင်းပေါက်မှရေဝင်ပြီး ရေနစ်ပါတော့သည်။

မယားသည် ပါဠိလိ ရေနစ်နေသည်ကိုမြင်လျှင် ကမ်းသို့ ရောက်အောင်ကူးပြီး ကမ်းပေါ်မှနေ၍ ရေနစ်နေသော လင်ကို ကယ်ဆယ်ရန် စိတ်မကူး။

“မသေခင် သီချင်းတစ်ပုဒ်ပေးခဲ့ပါ” ဟု တောင်းပန်လေ၏။
ထိုအခါ ပါဠိလိက

“ရှင်မ၊ ဆင်းရဲသူကို ရေဖြင့် သွန်းလောင်းကြ၏။ ကြင်နာ သူကို ရေဖြင့်သွန်းလောင်းကြ၏။ ငါသည် ထိုရေကြောင့် သေရတော့မည်။ ကိုးကွယ်ရာရေမှ ငါ့အားဘေးဖြစ်ခဲ့ပြီ” ဟု မယားအား ပြောကြားဖူးပါသည်။

ပဒကုသလသည် ဆက်၍ လျှောက်ထား၏။

“အရှင်မင်းကြီး၊ ရေသည် လူအများ၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၏။ မင်းသည်လည်း လူအများ၏ ကိုးကွယ်ရာပင်ဖြစ်၏။ မင်းထံမှ ဘေးဖြစ်ခဲ့သော် ဘယ်သူမှ ကာကွယ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ဤဖုံးကွယ်ထားသော ဥပမာဖြင့် ပညာရှိသော အရှင်မင်းကြီးတို့ ခိုးသူတို့ကို သိလောက်ပါပြီ” ဟု လျှောက်ထား၏။

မင်းကြီးမကျေနပ်။

“ငါ့ကိုဥပမာကားဖြင့် သွယ်ဝိုက်ပြောမနေနှင့်၊ ခိုးသူကိုသာ ထုတ်ဖော်ပေး” ဟု ဆိုခြင်း

ကိုးကွယ်ရာ(မြေ)မှ ဘေးဖြစ်ရ

ပဒကုသလ လုလင်က ထပ်၍ ဥပမာတစ်ခု လျှောက်ထား ပြန်၏။

“ရှေးအခါက ဗာရာဏသီအနီး ရွာငယ်တွင် အိုးထိန်းသည် တစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ အိုးဖုတ်ရန် မြေတူးရာ တစ်နေရာတည်း တူးသဖြင့် လိုဏ်ခေါင်းကြီး ဖြစ်နေ၏။ တစ်နေ့မြေကြီးကိုတူးနေ ရင်း အခါမဲ့ မိုးကြီး ရွာသဖြင့် မြေပိ၍ မထွက်နိုင် ရှိလေသည်။

ထိုအခါ အိုးထိန်းသည်က

“အချင်းတို့- မြေမှ မျိုးစေ့တို့ ပေါက်ကြရ၏။ မြေပေါ်မှာ သတ္တဝါတို့ နေကြရ၏။ ငါ့အား ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော မြေမှ ဘေးဖြစ်ခဲ့ပြီ” ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းဖူးပါသည်။

“အရှင်မင်းကြီး- လူများ၏ကိုးကွယ်ရာ(အားကိုးရာ)ဖြစ်သော မြေကြီးသည် အိုးထိန်းသည်ကို ပီညပ်သကဲ့သို့ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သော မင်းက ခိုးမှုကို လုပ်နေပါလျှင် ဘယ်သူက တားမြစ်နိုင် ပါမည်နည်း” ဟု လျှောက်ပြန် ၏။

မင်းကြီးက မကျေမနပ်၊ သူခိုးကိုသာ ထုတ်ဖော်ပြောဟု ဆို၏။

ကိုးကွယ်ရာ(မီး)မှ ဘေးဖြစ်ရ

ပဒကုသလ နောက်ထပ်၍ ဥပမာတစ်ခု လျှောက်ထား ပြန်သည်။

ရှေးအခါက ဤဗာရာဏသီပြည်မှာပင် အိမ်တစ်အိမ်ကို မီးလောင်ပါသည်။ လူတစ်ယောက်လည် အိမ်ရှင်အတွက် ပစ္စည်း များ ဝင်သယ်ပေးရင်း မီးဝိုင်းပြီး မထွက်နိုင်တော့

“အချင်းတို့- ထမင်းကို မီးဖြင့် ချက်ရ၏။ ချမ်းအေးခြင်း ဒဏ်ကို မီးဖြင့်ကာကွယ်ရ၏။ ထိုမီးသည် ငါ၏ ကိုယ်ကို လောင်

ကျွမ်းခဲ့၏။ ကိုးကွယ်ရာမီးမှ ဘေးဖြစ်ခဲ့ပြီ” ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်း ခဲ့ဖူးပါသည်။

“အရှင်မင်းကြီး- မီးကဲ့သို့ ကိုးကွယ်ဖြစ်သော သူသည် ဤရတနာထုပ်ကို ခိုးခဲ့ပါသည်။ မမေးပါနှင့်တော့” ဟု လျှောက်ထား၏။

မင်းကြီးက “ခိုးသူကိုသာ ထုတ်ဖော်ပြော” ဟုသာ ဆို၏။

ကိုးကွယ်ရာ(ထမင်း)မှ ဘေးဖြစ်ရ

ပဒကုသလသည် ဥပမာဆောင်၍ လျှောက်ပြန်၏။

ရှေးအခါက ဤဗာရာဏသီပြည်တွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ထမင်းကို လွန်စွာစားပြီး အစာမကြေနိုင်ဘဲ ပြင်းထန်စွာ ဝေဒနာ ခံစားရ၍

“အချင်းတို့- များစွာကုန်သော မင်း ပုဏ္ဏားတို့မှာ ထမင်းဖြင့်သာ မျှတကြရကုန်၏။ စားသင့်သော ထမင်းသည် ငါ့ကို သတ်လေပြီ။ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ထမင်းမှ ဘေးဖြစ်ခဲ့ပြီ” ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းလေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး-ထမင်းကဲ့သို့ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော သူသည် ရတနာတို့ကို ခိုးပါသည်။ အရှင်မင်းကြီး ဤမျှနှင့် သိလောက်ပါပြီ” ဟု လျှောက်ပြန်၏။

မင်းကြီးက “ခိုးသူကိုသာ ထုတ်ဖော်ပြော” ဟု ဆိုပြန်၏။

ကိုးကွယ်ရာ(လေ)မှ ဘေးဖြစ်ရ

ပဒကုသလသည် ဥပမာဆောင်၍ လျှောက်ပြန်၏။

ရှေးအခါက ဤဗာရာဏသီပြည်တွင် လူတစ်ယောက်သည် လေထိုးကျင့်သဖြင့် အောင့်၍ အော်နေရင်း

“အချင်းတို့- နွေဥတု၏ နောက်ဆုံးလမှာ ပညာရှိတို့သည် လေဓပြ လေအေးကို အလိုရှိကြ၏။ ထိုလေသည် ငါ၏ကိုယ်ကို ထိုးကျင့် ဖျက်ဆီးခဲ့၏။ ကိုးကွယ်ရာလေမှ ဘေးဖြစ်ခဲ့ပြီ” ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းလေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး- ကိုးကွယ်ရာမှ ဘေးဖြစ်နေပါပြီ။ ခိုးသူကို ထုတ်ဖော်၍ မပြောပါရစေနင့်” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးက “ခိုးသူကိုသာ ထုတ်ဖော်၍ပေး” ဟု ဆိုပြန်၏။

ကိုးကွယ်ရာ(သစ်ပင်)မှ ဘေးဖြစ်ရ

ပဒကုသလသည် နောက်ထပ် ဥပမာ တစ်ခုဆောင်ပြန်၏။ ရှေးအခါက ဟိမဝန္တာတွင် အကိုင်းအခတ်၊ ပင်စည်နှင့် အသီးအပွင့်ပြည့်စုံသော သစ်ပင်ကြီးရှိပါသည်။ ၎င်းအပေါင်းတို့သည် အမြဲ မှီခို နေထိုင်ကြရပါသည်။

တစ်နေ့တွင် လေတိုက်၍ သစ်ကိုင်းပွတ်တိုက်ရာမှ မီးတောက်လာ၏။ ၎င်းမင်းသည် မီးကိုမြင်လျှင် “၎င်းအပေါင်းတို့၊ ငါတို့ မှီခိုနေရသော သစ်ပင်ကြီးမှ မီးခိုးထွက်လာပြီ။ အခြားအရပ်သို့ ပြေးကြလော့၊ ငါတို့အား ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော သစ်ပင်ကြီးက ဘေးဖြစ်ခဲ့ပြီ” ဟု သတိပေးခဲ့ဖူးပါသည်။

အရှင်မင်းကြီး၊ ကိုးကွယ်ရာမင်းက ခိုးခဲ့လျှင် ဘယ်သူ တတ်နိုင်မည်နည်း။ ခိုးသူကို ဖမ်းရန် မလိုချင်ပါနှင့်” ဟု လျှောက်ထား၏။ မင်းကြီး က ခိုးသူကိုသာ ထုတ်ဖော်ရန် မိန့်ဆိုပြန်၏။

ကိုးကွယ်ရာ(ရွေးမ)မှ ဘေးဖြစ်ရ

ပဒကုသလသည် နောက်ထပ် ဥပမာတစ်ခုကို ဆောင်ပြန်၏။ ရှေးသရောအခါ ကာသိကရွာ၌ မိသားစုသုံးဦး နေကြပါသည်။ သူတို့အိမ်နောက်ပေး၌ မြစ်ရှိပြီး၊ တိုမြစ်တွင် မိချောင်းများရှိပါသည်။

ဖခင်သေသော် သားအမိနှစ်ယောက်သာ ရှိပါတော့သည်။ မိခင်ကြီးက သားအတွက် ချွေးမတစ်ယောက်ရှာလာပါသည်။ ချွေးမသည် ယောက္ခမကို ရိုသေပါသည်။ ကောင်းစွာ ပြုစုပါသည်။ နောင်တွင် သားသမီးတို့ပေါများလာသည်။ ချွေးမ၏မိခင်လည်း ရောက်နေပါပြီ။

အမေသည် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေပါပြီ။ ချွေးမသည် မပြုစုချင်တော့။ သားသမီးတွေနှင့်ပင် ပင်ပန်းလှသည်။ လင်ကို ယောက္ခမအကြောင်း အမျိုးမျိုးပြောပါတော့သည်။ နောက်တော့ “ရှင်အမေကို သတ်ပေးမှ ဖြစ်မည်” ဟု ပြောလေတော့သည်။ လင်က “ဘယ်လိုသတ်ပေးရမှာလဲ” ဟု မေးလေသည်။ မယားက “ရှင်အမေ အိပ်ပျော်နေတုန်း ခုတင်ပါ မ,ပြီး မြစ်ထဲချ၊ မိချောင်းစာ ကျွေးလိုက်ပေါ့” ဟု ပြောပါသည်။

“မင်းအမေ ဘယ်မှာအိပ်သလဲ”

“အဲဒီအခန်းထဲမှာ အတူတူအိပ်တာပေါ့”

“လူမှားကုန်ပါ့မယ်”

“မမှားအောင် ရှင်အမေခုတင်ကို ကြိုးချည်ပြီး မှတ်ထားပေါ့”

“အေး မင်းလုပ်ထားနှင့်၊ မင်းရဲ့အမေ အိပ်မောကျမှ ခုတင် မ,ပြီး မြစ်ထဲချကြမယ်”

“ကောင်းတယ်”

ညရောက်လာသည်။ ချွေးမ၏အမေသည် စောစောအိပ်ရာဝင်၏။ ကြိုးချည်ထားသော အိပ်ယာပေါ်တွင် ခေတ္တလဲလျောင်းရာမှ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ သား၏အမေက မနိုးတော့ဘဲ လွတ်ရာ ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်လိုက်ပါတော့သည်။

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

အိပ်မောကျချိန် မှောင်ထဲမှာပင် လင်မယား နှစ်ယောက် အခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။ မယားက မှတ်ထားသော ကြိုးကို စမ်းသည်။ တွေ့ပါသည်။ ခုတင်ကို နှစ်ယောက် မ,ပြီး အမေအိုကို မိချောင်းစာ ကျွေးလိုက်ကြသည်။ မနက်လင်းမှ ချွေးမက သိပါသည်။

“ကျွန်မအမေသေသွားပြီ၊ ရှင့်အမေလဲ သတ်မှ ဖြစ်မည်” ဟု ပြောပြန်ပါသည်။

“ဘယ်လိုသတ်ဦးမှာလဲ”

“အိမ်နားက သုသာန်မှာ ထင်းပုံပြီး မီးရှို့သတ်မည်” ဟု ပြော ပြန်ပါသည်။ စောစောကပင် သုသာန်မှာ ထင်းပုံထားကြသည်။

အမေအိုအိပ်ချိန် ခုတင်ကို မ,၍ ယူလာကြပြီး အမေအိုကို ထင်းပုံ ပေါ် တင်လိုက်ကြပါသည်။

“ရှိဖို့မီးဘယ်မှာလဲ”

“မေနေခဲ့ပြီ”

“ဒါဖြင့် အိမ်ပြန်ယူလေ”

“ကျွန်မ မသွားဝံ့ဘူး၊ သုသာန်မှာလဲ တစ်ယောက်တည်း မနေဝံ့ဘူး”

“ဒါဖြင့် လိုက်ခဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံး သွားကြမယ်”

မီးယူရန် အိမ်ပြန်ကြပါသည်။

အမေသည် လေအေးတိုက်၍ ခိုးလာပါသည်။ သုသာန် ထင်းပုံပေါ်မှာ ရောက်နေကြောင်း သိပါတော့သည်။ သားနှင့် ချွေးမ မီးယူသွားသည်ကိုလည်း သိသည်။ အမေအိုက “ငါ ဉာဏ်ကို သိစေမည်” ဟု ထင်းတုံးတစ်တုံးကို အဝတ်လွှမ်းပြီး အုတ်ဂူတစ်ခုမှာ ဝင်ပုန်းနေလိုက်ပါသည်။

လင်မယားနှစ်ယောက် မီးယူပြန်လာကြပြီး ထင်းတုံးမှန်း

မသိ၊ မီးတိုက်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

သူခိုးတစ်ယောက်က အုတ်ဂူတွင်းမှာ ထားခဲ့သော ဥစ္စာထုပ်ကို ယူရန်လာပါသည်။ အုတ်ဂူတွင်းမှာ ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ အဘွားကြီးကို အချိန်မတော် တွေ့သဖြင့် လန့်ပြီးပြေးတော့သည်။

အမေအိုသည် နံနက်လင်းလျှင် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားကောင်းကို ရှာဝတ်ပြီး ဥစ္စာထုပ်ပိုက်ကာ အိမ်ပြန်သွားသည်။

ချွေးမက အထူးအဆန်းမြင်ရပြီး တအံ့တဩမေးပါသည်။

“ဒီဥစ္စာထုပ် ဘယ်လိုလုပ် ရလာလဲ”

“လိုချင်ရင် ငါ့လို မီးတိုက်ခံရမှာပေါ့။” မယားက လင်ကို တိုင်ပင်သည်။ မယားကထင်းပုံမှာ မီးရှို့ခံလို၍ ညမှာမယားကို မီးတိုက်ခဲ့ပြီး မနက်စောစော ဥစ္စာထုပ်ပိုက်လာမည့် မယားကို မျှော်ပါတော့သည်။ ပြန်မလာတော့မှ အမေအား မေးသည်။

“အမေချွေးမ ပြန်မလာတော့ပါလား”

“ဟယ် သားမိုက်၊ မိန်းမယုတ် ဘယ်တော့ ပြန်လာနိုင်မှာလဲ” ဟု သားကိုကြိမ်းပြီး

“ဟယ် သားမိုက်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပန်းနဲ့သာ လိမ်းပြီး အိမ်ကိုခေါ်လာကာ သားနှင့်ပေးစားခဲ့ပါသည်။ ငါ့အား ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ချွေးမမှ ဘေးဖြစ်လာခဲ့ပြီ” ဟု သားမိုက်ကို ပြောကြားဖူးပါသည်။

“အရှင်မင်းကြီး ကိုးကွယ်ရာက ဘေးဖြစ်လာသော် ဘယ်သူ တတ်နိုင်မှာလဲ” ဟု လျှောက်ထား၏။ မင်းကြီးက “မိုးသူကိုသာ ထုတ်ဖော်ပေး” ဟု ဆိုနေ၏။

မင်းရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ပရိသတ်များ၊ ပဒကုသလ စကားကြောင့် သူခိုးကို အမည်နာမ ထုတ်ဖော် မပြောသော်လည်း။

ဥပမာစကားများကြောင့် သိနေကြပါပြီ။
မင်းကြီးကို ဒေါသဖြစ်လာကြသည်။ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေ
ကြသည်။

ကိုးကွယ်ရာ(သား)မှ ဘေးဖြစ်ရ

ပဒကုသလသည် နန်းရင်ပြင် ပရိသတ်ကြီး သဘောပေါက်
နေပြီကို သိပါသည်။ မင်းကို စောင့်ရှောက်လိုသဖြင့် ဥပမာ
တစ်ခု ထပ်ပေးပြန်သည်။

ရှေးအခါက ဤဗာရာဏသီပြည်မှာပင် လူတစ်ယောက်သည်
သားတစ်ယောက်ရ၍ ယုယပိုက်ထွေး ကျွေးမွေးပြုစု ကြီးပြင်း
လာကာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပေးပြီး မိမိ
ဥစ္စာပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်း လုပ်ကိုင်စေခဲ့ပါသည်။

ဖခင်က အရွယ်ကြီးကာ အိုမင်းလာချိန်မှာ သားက အဖေကို
အိမ်မှ နှင်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ဖခင်က

အချင်းတို့- သားယောက်ျားလေး မီးဖွားလာသောအခါ
နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ကြပါသည်။ သားငယ်ဖြစ်ထွန်း ကြီးပွားဖို့
ကြိုးစားခဲ့ရပါသည်။ ထိုသားက ငါ့ကို အိမ်က နှင်ထုတ်လိုက်ပြီ၊
ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ရသော သားက ဘေးဖြစ်ခဲ့ပြီ” ဟု ငိုကြွေး
မြည်တမ်းပါသည်။

“အရှင်မင်းကြီး စွမ်းနိုင်သော သားသည် အဖေအိုကို
စောင့်ရှောက်သလို၊ မင်းနှင့် ပုရောဟိတ်တို့သည် ဇနပုဒ်သား
တို့ကို စောင့်ရှောက်သင့်ပါသည်။ ဤဘေးကို မင်းထံမှ ဖြစ်
သော ဘေးဖြစ်ပါသည်။ သို့ကြောင့် ခိုးသူကို သိတော်မူပါတော့”
ဟု လျှောက်ထားပြန်သည်။

မင်းက ပရိသတ်လှုပ်ရှားမှုကို သတိမထား၊ အကုသိုလ်ကံ
နှိုးဆွ၍လားမသိ၊ ပဒကုသလကို အတင်းပင် ခိုးသူကို ထုတ်
ဖော်ခိုင်းနေပြန်သည်။

သူခိုးကို ထုတ်ဖော်လိုက်ပါပြီ

ပဒကုသလသည် မင်းနှင့် ပုရောဟိတ်တို့အား မိမိစောင့်ရှောက်ခွင့် ကုန်ပြီဟု သဘောထားကာ

“မင်းကြီး ဤပရိသတ်အလယ်မှာ ခိုးသူကို ထုတ်ဖော်ပြောရပါမည်လား” ဟုမေး၏။ မင်းကြီးက “ခိုးသူကို ထုတ်ဖော်၍သာပြောပါ” ဟု မိန့်တော်မူလျှင်

“အို စည်းဝေး ရောက်ရှိ လာကြသော ဇနပုဒ်သူ ဇနပုဒ်သား အပေါင်းတို့၊ နိဂုံးသူ၊ နိဂုံးသား အပေါင်းတို့ နားထောင်ကြပါ။ မီး မရှိသေးသော ရေက မီးထတောက်နေပါပြီ၊ ဘေးမရှိသော မင်းက ဘေးဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။

“မင်း ပုရောဟိတ် တို့သည် နိုင်ငံကို ဖျက်ဆီးနေပါပြီ။ ခိုးမှုကို ကျူးလွန်နေကြပါပြီ။ သင်တို့သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ စောင့်ရှောက် နေကြပါတော့၊ ကိုးကွယ်ရာကဘေးဖြစ်နေပါပြီ” ဟု ပြည်သူတို့ကို တိုက်ရိုက် တိုင်ကြားတော့သည်။

ပြည်သူတို့လက် ဝကွက်၍အပ်

“အချင်းတို့- မင်း ဆိုသည်ကား လူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ပါသည်။ မင်းတ ဘေးဖြစ်လာချေပြီ။ မင်းကြီးနှင့် ပုရောဟိတ်တို့သည် ရတနာထုပ်ကို ခိုးသူများပါ၊ ခိုးသူမင်းနှင့် ပုရောဟိတ်ကို ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ပြီး ထားသင့်သော ဒဏ်ကို ထားကြပါ။” ဟု ခိုးသူ နှစ်ယောက်ကို ထုတ်ဖော်၍ ပြည်သူတို့လက် ဝကွက်၍ အပ်လိုက်တော့သည်။

ရောက်နေကြသော ပြည်သူတို့သည် မင်းနှင့် ပုရောဟိတ်ကို
ဖမ်းဆီးရိုက်နှက်ကြ၏။ ထိုနေရာမှာပင် သေကြေကြလေသည်။

ပြည်သူတို့က ပဒကုသလအား အဘိသိက်သွန်း၍ မင်းအဖြစ်
တင်မြှောက်ကြလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ဖခင်ပုဏ္ဏားသည် မဟာကဿပ

ပဒကုသလသည် ငါဘုရား

ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။

* * * * *

၉။ မိစ္ဆာဝါဒီ နိမိနင်းပွဲကြီး ဝတ္ထု

(ပဏ္ဏာသနိပါတ် ၅၂၈၊ မဟာဗောဓိပရိဗ္ဗာဇက ဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ ဆီတင်းသုံးစဉ်
ပညာရှိတော်မူခြင်းနှင့် သူတစ်ပါးတို့၏ အယူဝါဒကို နိမိနင်း
တော်မူနိုင်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်၊ ဘုရားလောင်း
သည် ကာသီတိုင်း၌ ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော အမျိုးမြတ်
သည့် ဗြဟ္မဒတ်၏ သားဖြစ်၍ ပညာတတ်မြောက် အရွယ်ရောက်
လျှင် စည်းစိမ်ကိုစွန့်ကာ ဟိမဝန္တာတော၌ ရသေ့ရဟန်းပြု၍
နေ၏။ နှစ်အတန်ကြာသော် မြို့သို့ ချည်းကပ်၍ ဆွမ်းခံကြွ၏။
ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေဖြင့် ပုရိပိဇ်ရဟန်းကို
မြင်လျှင် ကြည်ညိုသဖြင့် နန်းတော်တွင်းပင့်၍ ဆွမ်း ကပ်လှူ၏။

ကြိုတင်သိမြင်ပညာရှင်

ဘုရားလောင်းသည် ဆွမ်းမစားမီ မင်းမျိုးတို့သည် အပြစ်များကုန်၏။ ငါ့၌ ဘေးဖြစ်သော် မည်သူကယ်မည်နည်း ဟု ကြည့်သော်၊ မင်းကြီးအပါး၌ မင်းကြီး အလွန် ချစ်သော ပိင်္ဂလအမည်ရှိသော ခွေးကိုမြင်၍ ထမင်းခဲကြီးတစ်ခုကိုကိုင်ကာ ခွေးကို ကျွေးလိုသော အမူအရာပြ၏။ မင်းကြီးမြင်လျှင် ခွေးစားသည် ခွက်ကို ယူစေပြီး ခွေးကြီးကိုကျွေးစေ၏။ ခွေးကြီးသည် ရသေ့အား ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်၏။

ဆွမ်းစားပြီးသော် မင်းကြီးသည် ပရိဗိုဇ်ရသေ့အား ဥယျာဉ်တော်တွင်း၌ ကျောင်းဆောက် လှူဒါန်းပါမည်။ နန်းတော်သို့ နေ့စဉ် ဆွမ်းစားကြပါဟု ပင့်၏။ ပရိဗိုဇ်လည်း ဝန်ခံ၏။ မင်းကြီးသည် ရာဇပလ္လင်ပေါ်၌ အဝတ်ကိုခင်း၍ ဆွမ်းကပ်၏။ ဤသို့ဖြင့် ဆယ့်နှစ်နှစ်ကြာလာခဲ့၏။

တရားစီရင်ရေး တာဝန်ပေး

မင်းကြီးတွင် အမတ်ကြီး ငါးယောက်ရှိ၏။ ဘာသာအယူဝါဒ ငါးမျိုးကို တစ်ဦးစီ ကိုးကွယ် ယုံကြည်ကြသူများဖြစ်၏။ တရားစီရင်ရာတွင် လာဘ်ယူ၍ စီရင်၏။ ပြည်သူတို့ ပင်ပန်းကြ၏။ တစ်နေ့တွင် ပစ္စည်းရှင်ကို အရှုံးပေးပြီး လိမ်သို့ထံမှ လာဘ်ယူ၍ တရားစီရင်ရာ ပစ္စည်းရှင်က ဘုရားလောင်း ပရိဗိုဇ်ထံ ငိုယိုလျှောက်ထားသဖြင့် ဘုရားလောင်းသည် အမှုမှန်ကို စီရင်ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်၏။ လူတို့၏ ကောင်းချီးပေးသံမှာ ပဲ့တင်ဆူညံသွား၏။ မင်းကြီးကြား၍ မေးလျှင် တရားစီရင်မှုကို သဘောကျသဖြင့် ကောင်းချီးပေးကြကြောင်း သိရ၏။ ထို့ကြောင့် အစဉ်အမြဲ တရားစီရင်ပေးရန် တောင်းပန်၏။

ဘုရားလောင်းက “ရသေ့ ရဟန်းတို့နှင့် တရားစီရင်ရေးမှာ မသင့်” ဟု ငြင်းပယ်၏။ မင်းကြီးက “လူအများကို ငဲ့ညှာသနားပြီး နန်းတော်သို့ ဆွမ်းစားရန်အလာတွင် တရားလေးထုံး ဆုံးဖြတ်၍ အပြန်တွင် တရားလေးထုံးဖြင့် တစ်နေ့လျှင် တရားရှစ်ထုံး ဆုံးဖြတ်ပေးပါရန်” လျှောက်ထား၏။ ဘုရားလောင်းရသေ့သည် ဝန်ခံ၍ တစ်နေ့လျှင် တရားရှစ်ထုံး ဆုံးဖြတ်ပေး၏။ လူအပေါင်း တို့သည် ဘုရားလောင်း ရသေ့အပေါ်၌ အလွန်ကြည်ညိုကြ၏။ အမတ်ကြီး ငါးယောက်တို့ကား လာဘ်တိတ်၍ သွားတော့၏။

အမတ်ကြီးတို့ ကုန်းတိုက်ကြခြင်း

အမတ်ကြီးငါးယောက်တို့သည် အကွက်ကောင်းကိုချောင်း ဤနေ၏။ တစ်နေ့တွင် ဘုရားလောင်းရသေ့ တရားဆုံးဖြတ် ပြီး နန်းတော်သို့ ဆွမ်းစားရန် အလာတွင် ပရိသတ်ကြီးသည် ဘုရားလောင်းကို ကြည်ညိုစွာဖြင့် နောက်မှ လိုက်လာကြ၏။ အမတ်ကြီး ငါးယောက်တို့သည် မင်းကြီးအား “ပရိမိုဇ်ရသေ့ သည် လူသူများစုရုံး၍ နန်းလုရန် ကြံနေပါသည်။ မယုံလျှင် လေသာပြတင်းမှ ရှုတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးကြည့် မြင်သော် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။ “ငါဘာလုပ်ရမည်လဲ” ဟု မေး၏။ အမတ်တို့က ဖမ်းဆီးရန်တိုက်တွန်းကြ၏။ အပြစ်မပေါ်ဘဲ ဖမ်းဆီး၍ မတော်သေးဟု မင်းကြီးက ပြော၏။

အချစ်ပျက်အောင်လုပ်နည်း

အမတ်တို့က “လှူဒါန်းပူဇော်မှုတို့ကိုလျှော့ပါ။ သူ့ကို မလိုမှန်း သိလျှင် ပရိမိုဇ်သည် ထွက်ခွာ သွားပါလိမ့်မည်” ဟု လျှောက် ကြ၏။ မင်းကြီးက နောက်တစ်နေ့တွင် ပလ္လင်တော်၌ ဆွမ်းစားရန်

အခင်းမခင်းဘဲ ထား၏။ ဗောဓိပရိဗိုဇ်မြင်လျှင် မင်းကြီး အချစ်
ပျက်သည်ကို သိလေ၏။ ဟိမဝန္တာသို့ ပြန်သွားတော့မည် ဟု
စိတ်ကူးသော်လည်း အကြောင်းစုံ သိပြီးမှ သွားတော့မည် ဟု
ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး ဥယျာဉ်သို့ပြန်၏။

နောက်နေ့တွင် လှူနေကျဆွမ်းတွင် ဆွမ်းကြမ်းကို ရော၍
လှူ၏။ ဘုဉ်းပေးမြဲ ဘုဉ်းပေး၏။ နောက်နေ့တွင် နန်းတော်ပေါ်သို့
မတက်စောဘဲ လှေခါးဦး၌ ဆွမ်းကို လှူ၏။ ထိုနေ့၌ ဥယျာဉ်သို့ယူ၍
ဘုဉ်းပေး၏။ နောက်နေ့၌ နန်းတော်အောက်မှ နေ၍ ဆန်ကွဲထမင်း
ကို လှူစေ၏။ ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည် အလှူခံမြဲခံ၏။

သတ်ရန်ကြံပုံနည်းမျိုးစုံ

ဤနည်းဖြင့်မသွား၍ အဘယ်သို့ ကြံမည်ကို အမတ်ကြီးတို့
အား တိုင်ပင်ပြန်၏။ “ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည် ဆွမ်းအတွက်မဟုတ်၊
တိုင်းပြည်ကိုလုလို၍ နေသည်မှာ ထင်ရှားပါပြီ။ သဏ္ဍိဖို သင့်ပါပြီ”
ဟု အကြံပေးကြပြန်၏။ “ဤသို့ဆိုလျှင် နက်ဖြန် သင်တို့သည်
သန်လျက်တို့ကို ကိုင်ပြီး နန်းတော်တံခါးကြားက စောင့်နေကြ၊
ဗောဓိပရိဗိုဇ်ဝင်လာလျှင် ဦးခေါင်းကို ဖြတ်၍ ရေအိမ်တွင်းထဲသို့
ချခဲ့ကြ”ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

စိုးရိမ်သောက ဗျာပါဒ

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ညအိပ်ရာဝင်သော်လည်း အိပ်၍မပျော်၊
နဖူးပေါ်လက်တင်၍ စဉ်းစားနေ၏။ ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို အပြစ်
မမြင်၊ မှားလေစွဟု စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ချွေးစီးများတွက်လာ၏။ အိပ်
မပျော်နိုင်။ တလူးလူး တလွန်လွန်ဖြစ်နေ၍ မိဖုရားကမေး၏။

“ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို ရန်သူဖြစ်သည်ဟု လျှောက်ထားကြသဖြင့် နက်ဖြန် တိတ်တဆိတ်သတ်ရန် အမတ်ငါးယောက်တို့ကို စေခိုင်းမိ၏။ ငါတို့အား တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်လုံးလုံး ဟောပြော ညွှန်ပြခဲ့၏။ သူများစကား ယုံမိသဖြင့် အသတ်ခိုင်းမိပေသည်”ဟု ပြော၏။ မိဖုရားကြီးက “ရန်သူဖြစ်လျှင် သားအရင်းကိုပင် သတ်ရမည်၊ စိုးရိမ်မနေပါနှင့်”ဟု လျှောက်ထား၏။

ပိင်္ဂလဇွေး သတိပေး

မင်းမိဖုရားကြီးတို့ ပြောစကားကို ပိင်္ဂလဇွေးကြီးကြားလျှင် ဗောဓိ ပရိဗိုဇ်အား ကယ်မည်ဟု ကြံစည်ထား၏။ နံနက်လင်းလျှင် တံခါးမသို့ သွား၍ တံခါးခံ၌မေးတင်လျက် ဝပ်နေ၏။ အမတ်တို့သည် သန်လျက်များကို ကိုင်လျက် တံခါးကြား၌ ပုန်းနေကြ၏။

ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည် နန်းတော်သို့လာ၏။ တံခါး အနီးသို့ ရောက်လျှင် ပိင်္ဂလဇွေးကြီးသည် ပါးစပ်ကို ဖြိုလျက် အသံကျယ်စွာဖြင့် မရပ်မနား ဟောင့်၏။ ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည် ထိုအသံကို သိ၍ နန်းတော်သို့ မဝင်ဘဲ ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ဟိမဝန္တာသို့ ပြောင်းရန် ပရိက္ခရာတို့ကို ပြင်ဆင်၏။

မင်းကြီးကိုယ်တိုင် စုံစမ်းခြင်း

မင်းကြီးသည် အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြတင်းမှ ကြည့်နေ၏။ ဗောဓိပရိဗိုဇ် ပြန်သွားသည်ကို မြင်လျှင် ဤဗောဓိပရိဗိုဇ်သည် ငါ၏ရန်သူဖြစ်ပါက လူသူဗိုလ်ပါစုရုံးလိမ့်မည်၊ မဟုတ်ပါက ပရိက္ခရာတို့ကို ယူဆောင်၍ ထွက်သွားလိမ့်မည်၊ ငါကိုယ်တိုင် သိအောင် စုံစမ်းမည်ဟု ဥယျာဉ်တော်သို့ သွား၏။ သစ်ပျက်မိုးကျောင်းမှ ပရိက္ခရာများနှင့် ထွက် လာသော ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို

မြင်လျှင် မသိဟန်ဆောင်၍ “အဘယ်သို့ ကြံ မည်နည်း”ဟု မေး၏။ ဗောဓိပရိပ္ပိဇိက သိသောအခြင်းအရာတို့ကို ပြောပြလို၍ “မင်းမြတ် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး ပိင်္ဂလခွေးသည် ငါ့ကို မဟောင်စဖူး။ ယခု ငါ၏ကိုယ်တွင်း၌ မိဖုရားနှင့်တကွ အရှင် မင်းမြတ်၏ ကြည်ညိုမှုကင်းသော စကားကို ကြား၍ ပိင်္ဂလသည် ငါ့ကိုပြင်းစွာဟောင်၏” မင်းကြီးလည်း မိမိ ကြံစည်မိသည့် အတိုင်း ဝန်ခံလျှောက်ထား၍ အရပ်စာစ်ပါးသို့ မကြွရန် တောင်းပန်၏။ ဗောဓိပရိပ္ပိဇိက

မှတ်သားဖွယ်ဟောကြားရာတွင်

“သင်မင်းကြီး လှူသောဆွမ်းသည် ပထမ၌ ဖြူဖွေးခဲ့၏။ နောက် ကြောင် ကျား၍ လာ၏။ ယာဂုအားလုံး နီခဲ့ပေပြီ။ ငါသွားရန် သင့်ပေပြီ”

“ရှေးက ငါ့အား ရာဇပလ္လင်ပေါ်၌ခင်း၍ ဆွမ်းကပ်၏။ ထို့နောက် လှေကားဦး၊ နောက် နန်းအပြင်၌ ဖြစ်လာ၏။ လည်ပင်းကို ကိုင်မထုတ်သေးမီ ငါသွားတော့မည်”

“ရေမရှိသောရေတွင်းကို မမှီဝဲရာသကဲ့သို့ ကြည်ညိုခြင်း ကင်းသူကို မမှီဝဲရာ။ ရေမရှိသော ရေတွင်းကို တူးယက်သော် လည်း ညံ့စော်နံ့သော ရေသာ ထွက်ပေလိမ့်မည်”

“မင်းမြတ် ရေကို လိုချင်လျှင် နက်သော ရေအိုင်ကြီးသို့ ရောက်၍ ကြည်လင်သောရေကို သုံးဆောင်သကဲ့သို့ ပညာရှိသည် မိမိအား ကြည်ညိုသောသူကိုသာလျှင် မှီဝဲ၍ မကြည်ညိုသောသူကို ရှောင်လွှဲရာ၏။”

“မင်းမြတ် မိမိအကျိုးကို လိုလား၍ မှီဝဲဆည်းကပ်သူ တို့ကိုသာ မှီဝဲပေါင်းဖော်ရာ၏။ မိမိကို မဆည်းကပ်သည့် ရန်သူကို

မမှီဝဲ မပေါင်းဖော်ရာ မိမိကိုဆည်းကပ်သည့် မိတ်ဆွေခင်ပွန်းကို
မမှီဝဲ မပေါင်းဖော်သောသူသည် သူယုတ်မာ မည်၏”

“မင်းမြတ် သစ်ခတ်ကို အမှီပြုရသော မျောက်ကဲ့သို့ မိမိကို
ဆည်းကပ်သောသူကို မဆည်းကပ်ပါက၊ မိမိကိုမှီဝဲသောသူကို
မမှီဝဲပါက ထိုသူသည် တကယ်ပင် အလွန်ယုတ်မာသောသူ
မည်၏”

“မင်းမြတ် အမြဲတမ်း ပေါင်းဖော်လွန်းခြင်းကြောင့်
လည်းကောင်း၊ မပေါင်းဖော်ဘဲ နေမိသူဖြင့် လည်းကောင်း၊
အခါမဟုတ်ဘဲ သူမြတ်နိုးသော ပစ္စည်းကို တောင်းမိသဖြင့်
လည်းကောင်း မိတ်ပျက်တတ်၏”

“ထို့ကြောင့် အမြဲတမ်းလည်း မသွားနှင့်၊ ကြာမြင့်စွာလည်း
မသွားဘဲမနေနှင့်၊ တောင်းသင့်သော ကာလ၌ တောင်းသင့်သော
ပစ္စည်းကို တောင်းရာ၏။ ဤသို့ကျင့်ဆောင်လျှင် မိတ်ဆွေတို့သည်
မဆွေးမြေ့ မပျက်ဆီးပေ”

“မင်းမြတ် သူ့ထံမှာ ကြာကြာနေခြင်းကြောင့် ချစ်သော
သူသည် မုန်းသောသူ ဖြစ်တတ်၏”

“မင်းမြတ် ငါတို့သည် မမုန်းသေးမီ သင်မင်းမြတ်ကို
ပန်ကြား၍ သွားပါမည်”

ကတိတစ်ခု တောင်းဆိုပြု

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် ဗောဓိပရိဗိုဇ်အား ရှိခိုးကာ-

“အရှင်ဘုရားအား အမျိုးမျိုးပင် ရှိခိုးတောင်းပန်ခြင်းကို
လက်မခံပါက ထပ်မံတောင်းပန်လိုသည်မှာ ဤနေပြည်တော်
သို့ တစ်ဖန်ကြွတော်မူသည့် အလှည့်ကို ပေးတော်မူပါ” ဟု
လျှောက်ထား၏။

ဘုရားလောင်းသည် “မင်းမြတ် သင်နှင့်ငါနှင့် ဘေးကင်း ရန်ကင်းရှိကြလျှင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ မုချတွေ့မြင်ကြရဦးမည်” ဟု မိန့်ကြားပြီး ဥယျာဉ်တော်မှ ထွက်၍သွား၏။ နောက်တစ်ဖန် ဟိမဝန္တာမှထွက်၍ ပစ္စန္ဒရစ်ရွာကို အမှီပြု၍ တောအုပ်တစ်ခု တွင်နေလေ၏။

မကောင်းမှုကိုကြောက်လန့်၍ မကောင်းမှုဖြင့်
စုံ့ပိနေသူများ

ထိုအခါမှစ၍ အမတ်မိုက်ငါးယောက်တို့သည် တံစိုးလက် ဆောင်စားကာ တိုင်းပြည်ကို ဖျက်ဆီးကုန်ကြ၏။ ထို့နောက် တိုင်ပင်ကြ၏။ ဗောဓိပရိဗိုဇ်ပြန်လာလျှင် ငါတို့ အသက်ရှိတော့ မည်မဟုတ်၊ ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည် မိဖုရားကြီးကို စွဲလန်းမှုရှိ၏။ မိဖုရားကြီးမရှိလျှင် လာတော့မည် မဟုတ်ဟု မိဖုရားကြီးကို သတ်ကြမည်ဟု လူမိုက်တွေ့တွေ့ကာ ကြံစည်ကြပြီး မင်းကြီးကို ကုန်းတိုက်စကား ဆိုကြပြန်၏။

“မင်းကြီး ဗောဓိပရိဗိုဇ်နှင့် မိဖုရားကြီးသည် တိတ်တဆိတ် အဆက်အသွယ် သတင်းစကား အပို့အယူရှိကြသည်။ မိဖုရား ကြီးက မင်းကြီးကိုသတ်ရန် တာဝန်ယူ၍ ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို အမြန် လာရောက် နန်းသိမ်းရန်” မှာကြားကြောင်း သိရပါသည်” ဟု လျှောက်ကြ၏။

မင်းကြီးသည် မိမိအသက်အတွက် စိုးရိမ်၍ သူတို့တင်လျှောက် စကားကို ယုံကြည်ပြီး မိဖုရားကြီးကို တိတ်တဆိတ် သတ်စေ၏။ အမတ် ငါးဦးတို့က မင်းကြီးပြောတိုင်း သတ်ကြ၏။

သို့သော် မိဖုရားကြီးကို သတ်လိုက်သည့် အကြောင်းမှာ တစ်မြို့လုံးသိသွား၏။

မိဖုရား၏ သားတော်လေးယောက်သည် ငါတို့၏မယ်တော်
ကို အပြစ်မရှိ တိတ်တဆိတ်သတ်သည်ဟု ရန်ငြိုးဖွဲ့ကြ၏။ မင်း၏
ရန်သူ ဖြစ်သွားကြ၏။ ခမည်းတော်ကို သတ်ရန် အခွင့်ကောင်း
ကို ချောင်းနေကြ၏။ မင်းကြီးသည် ဘေးကြီးစွာ ရောက်၏။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် အဆင့်ဆင့်အားဖြင့် သတင်း
စကားများ ကြားသိရလျှင် “ဤကိစ္စကို ငါမှ တစ်ပါး မည်သူ
မျှ စွမ်းဆောင်နိုင်မည်မဟုတ်၊ ငါဆောင်ရွက်မှ မင်းကြီး၏
အသက်ကိုလည်းကယ်နိုင်မည်၊ မင်းသားတို့ကိုလည်း မကောင်း
မှုမှ လွတ်စေမည်”ဟု သိရ၏။

နံနက်လင်းလျှင် ပစ္စန္ဒရစ်သို့ဝင်၍ လူတို့ လှူဒါန်းသော
မျောက်သားကို စားပြီးလျှင် မျောက်အရေခွံကို တောင်းခဲ့၍
အနံ့မရှိအောင် အခြောက်လှမ်းပြီးလျှင် မျောက်ရေတို့ကို ဝတ်
လည်းဝတ်၏။ ရုံလည်းရုံ ၏။ ပခုံးပေါ်လည်းတင်၏။ ခင်း၍လည်း
ထိုင်၏။ ခင်း၍လည်း အိပ်၏။

ထို့နောက် ဗာရာဏသီမြို့တော်သို့သွား၏။ မင်းသားတို့ထံ
သွား ပြီး

“အသင်မင်းသားတို့၊ အဖကိုသတ်သော ပိတုဃာတကွက်သည်
အလွန်ဆိုးသော အကျိုးကို ဖြစ်စေ၏။ မပြုလုပ်ကြလင့်။ သင့်တို့
အချင်းချင်း သင့်တင့်ညီညွတ်စေရန် ငါလာခဲ့၏။ ငါမှာကြား
လိုက်လျှင် ငါ့ထံလာခဲ့ကြ”ဟု မှာကြားကာ ဥယျာဉ်တော်သို့
သွား၍ ကျောက်ဖျာပေါ်၌ မျောက်ရေကိုခင်း၍ ထိုင်နေ၏။

ဘုရားလောင်း ဥယျာဉ်သို့ရောက်သည်ကြားလျှင် ဗြဟ္မဒတ်
မင်းလည်း အမတ်ငါးယောက်ကို ခေါ်၍လာ၏။ ဘုရားလောင်း
သည် မင်းအား စကားမပြောဘဲ မျောက်ရေကိုသာ ပွတ်၍

နေ၏။ ထိုအခါ မင်းက “အရှင်ဘုရား- အရှင်ဘုရားသည် စကားမပြောဘဲ မျောက်ရေကိုသာ သုံးသပ်နေသည်။ ဤ မျောက်ရေသည် အကျွန်ုပ်ထက် ကျေးဇူးကြီး မြင့်မြတ်ပါသလား” ဟုမေး၍ ဘုရားလောင်းက

“ဟုတ်ပေ၏။ ဤမျောက်သည် ငါ့အား ကျေးဇူးများဖြင့် ငါ့ကို ကျောပိုး၍သွား၏။ ငါ၏ သောက်ရေအိုးကိုထမ်း၏။ နေရာအရပ်ကို တံမြတ်လှည်း၏။ ငါ့အား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုပေ၏။ ဤမျှ ကျေးဇူး များပါလျက် ငါသည် အားနည်းလှ၍ ထိုမျောက်အသားကို စားပြီး အရေကို ခြောက်စေပြီး ခင်း၍ထိုင်၏။ အိပ်၏” ဟု မျောက်ပညတ်ကို တင်လျက် အမတ် ငါးယောက်၏ အယူကို ဖျက်ဆီးအံ့သောငှာ ထိုစကားကိုဆို၏။

မျောက်ရေပေါ်၌ ထိုင်ရခြင်းကြောင့် ငါ့အား ကျောပိုး၍ သွားသည် ဟု ဆို၏။ မှန်၏။ မျောက်ရေကို ပံ့ပိုးတင်၍ နှုသောက်ရေအိုးကို ထမ်းခဲ့သဖြင့် သောက်ရေကို ဤမျောက် ထမ်းသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ပြော၏။ မျောက်ရေဖြင့် တံမြတ်လှည်း ခြင်းကြောင့် မျောက်က တံမြတ်လှည်းဟန် တင်စား၏ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ အမတ်ငါးယောက်စလုံးက “ဗောဓိပရိပိုဇ်သည် မျောက်ကို ပါဏာတိပါတပြု၏” ဟု ပရိသတ်ကိုပြော၍ လက် ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ပြက်ရယ်ပြုကြ၏။

လောကကြီးသည် သူ့သဘောသူ့ဆောင်၍ အလိုအလျောက် ဖြစ်နေသည်။ အကြောင်းမရှိဘဲ သတ္တဝါတို့ ဆင်းရဲချမ်းသာ ခံစားရသည်ဟူသော အဟော်တုကဝါဒီအမတ်၏ အယူဝါဒကို လည်းကောင်း၊ လောကကြီးသည် ဖန်ဆင်းရှင် ဗြဟ္မာဗိဿနိး တို့၏ တန်ခိုးဖြင့် ဖန်ဆင်းစီရင်မှု ကြောင့်သာ ဖြစ်နေသည်ဟူ သော ဣဿရကဝါဒီအမတ်၏ အယူဝါဒကို လည်းကောင်း။

သရက်ကိုင်းဖြင့် ပစ်၍ သရက်သီးတို့ကို ကြွေစေသကဲ့သို့ သူ၏ စကားဖြင့်ပင် သူ၏အယူဝါဒကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးပြန်၏။

ထို့နောက် ရှေးကံကြောင့် ဆင်းရဲချမ်းသာ ဖြစ်ရ၏။ ရှေးက မကောင်းမှုကို ကြွေးဆပ်သလို ယခုဘဝ ဆပ်လျှင် ကြွေးကြော် နိုင်၏ဟု ယူဆသော ပုဗ္ဗေကတဝါဒီအမတ်၏ အယူဝါဒကိုလည်း ကောင်း၊ သံတ္တဝါတို့၏ရုပ်သည် ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော စသော မဟာဘုတ်လေး ပါးသာဖြစ်၏။ သေလျှင် လူ၏ရုပ်သည် မဟာဘုတ်လေးပါးတွင် ဝင်သွား၏။ သတ္တဝါတို့မှာ တမလွန်မရှိ၊ ဤတစ်ဘဝနှင့် ပြတ်၏ဟုဆိုသော ဥစ္ဆေဒ ဝါဒီအမတ်၏ အယူဝါဒကိုလည်းကောင်း၊ မိဘဟူသော မျိုးစေ့ကို ဖျက်စီးအပ်၏ဟု ယူဆသော ခတ္တဝိဇ္ဇဆရာ အမတ်ကိုလည်းကောင်း၊ သူတို့၏ဝါဒနှင့် သူတို့ကိုပင် နှိမ်နင်းဆုံးမတော်မူသဖြင့် အမတ်ငါးယောက်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ချေပခြင်း မပြုနိုင်ရှာဘဲ ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချကာ နေကြလေ၏။

ထို့နောက် ဘုရားလောင်းရသေ့သည် မိမိအယူကို ပြလို ရကား စတ္တဝိဇ္ဇအယူရှိသော အမတ်တို့အား

ဒါယကာ

အဆွေခင်ပွန်း ကျေးဇူးရှင်ကို ပြစ်မှားသော သူသည် ယုတ်မာ၏။ သစ်ပင်၏ အရိပ်တွင် တစ်ခဏမျှ ခိုခဲဖူးအံ့။ ထိုသစ်ပင်၏ အခက် အရွက်တို့ကို မချိုးဖျက်ရာ၊ ဤသို့ ငါတို့၏ ဆရာတို့သည် မိန့်ကြားခဲ့၏။ သင်ကမူကား အလိုရှိ ခဲ့လျှင် အမြစ်ကပင် ခုတ်ရ၏ဟုဆို၏။ ဤသို့ သင်ဆိုတိုင်း ပြုသင့်လျှင် ငါသည် မျောက်ကို သတ်ကောင်းစွာ တကား။”

ဒါယကာ

အလိုရှိခဲ့လျှင် မိဘကိုပင် သတ်အပ်၏ ဆိုသော သင်တို့၏ဆရာသည်ကောင်းငြားအံ့၊ အပြစ်မဖြစ်ငြားအံ့၊ သင့်စကားသည် မှန်ငြားအံ့၊ ငါသည် မျောက်ကို သတ်ကောင်းစွတကား”

ဒါယကာ

“ထိုစကားမှန်လျှင်၊ ဒါယကာ- သင်၏အယူဝါဒသည် ငါပြုသော အမှုနှင့် အလားတူသည် ဖြစ်လျှင် သင်သည် ငါ့အား ကဲ့ရဲ့ပါက မိမိအယူဝါဒအား ကဲ့ရဲ့ရာ ကျမည်ကို သိခဲ့လျှင် ငါ့ကို ကဲ့ရဲ့ ရဲမည်မဟုတ်”

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ခတ္တဝိဇ္ဇဝါဒီ အမတ်၏ အယူကိုလည်း ဖျက်ဆီး၍ မင်းကြီးအား “မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် နိုင်ငံကိုဖျက်ဆီးတတ်သော ခိုးသူကြီး ငါးယောက်ကို ရင်ခွင်ပိုက်၍ ထား၏။ သူတို့ကို ပေါင်းဖော်မှီဝဲခြင်းသည် သူတို့၏ မလိမ်မာမှုကြောင့် ယခုဘဝ၊ တမလွန်ဘဝ၌ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ချေတော့မည်”ဟု တရားဟောတော်မူလိုသဖြင့် အဆုံးအမပေးပြီးလျှင်

“မင်းကြီး၊ လောက၌ အကြောင်းမရှိဟု အယူရှိသောသူ၊ တန်ခိုးရှင်တို့ ဖန်ဆင်းသည်ဟု အယူရှိသောသူ၊ ရှေးဘဝက ပြုရသောကံကြောင့် ဆင်းရဲခြင်း ချမ်းသာခြင်းဖြစ်မည်ဟု အယူရှိသောသူ၊ သေပြီးနောက် သတ္တဝါ မှီဖြစ်၊ ဤဘဝဖြင့်ပင် ပြတ်၏ဟု အယူရှိသောသူ၊ အမိအဖကိုပင် သတ်ရာ၏ဟု ခတ္တဝါဒ အယူရှိသောသူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် သူတော်

ကောင်းမဟုတ်၊ သူယုတ်မာတို့တည်း။ ပညာမရှိဘဲ မိမိကိုယ်ကို ပညာရှိဟု မှတ်ထင်ကုန်၏။ ထိုသူယုတ်မာတို့သည် မကောင်းမှုကို မိမိလည်းပြု၏။ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပြုစေ၏။ ထိုသူတို့နှင့် ပေါင်းဖော်သော သူသည် ပြင်းထန်ပူပန်သော ဆင်းရဲခြင်း မကောင်းကျိုးကိုရ၏” ဟု မိန့်ကြားပြီး ဆက်လက်၍

“မင်းကြီး ရှေးရှေးက ကျားရဲတစ်ကောင်သည် ဆိတ်ယောင် ဆောင်၍ မကြောက်မရွံ့ ဆိတ်အုပ်ထဲဝင်နေ၏။ သတ်ပုတ် ညှဉ်းဆဲသော် လည်း မအော်တတ်သည့် ဆိတ်ဖိုနှင့်ဆိတ်မကို သတ်၍ ဆိတ်များကို လန့်စေပြီး သူသွားစေလိုသော နေရာသို့ ပြေးသွားလေ၏။ ထိုဆိတ်ယောင်ဆောင်သော ကျားရဲနှင့်တူသည့် အချို့သောရဟန်းတို့သည် ရဟန်းယောင်ဆောင်ကာ လူတို့ကို လှည့်စားကြ၏။ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မဟုတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ဟန်ပြုလျက် မိမိကိုယ်ကို ရဟန္တာဟု ပြောကြသေး၏။ မင်းကြီး- ပညာရှိဟု ထင်မှတ်ကြသော သူယုတ်မာ အစစ်တို့တည်း။

“မင်းကြီး- ထိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မကောင်းမှုကို ပြု၏။ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပြုစေကုန်၏။ ထိုသူတို့နှင့် ပေါင်းဖော် သူတို့သည် ဆင်းရဲအစုကို ခံရမည်ဖြစ်၏။ စပ်ခါးပြင်း ထန်သော မကောင်းကျိုးကို ရကြ၏”

“မင်းကြီး၊ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သော ဝီရိယသည် အကျိုးမရှိဟု ဆိုကုန်၏။ သတ္တဝါတို့သည် အကြောင်းကင်း၍ ဖြစ်၏ဟုလည်း ဆိုကုန်ကြ၏”

သူတစ်ပါးတို့အား ကျေးဇူးပြုခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ မိမိကိုကျေးဇူးပြုခြင်းသည် လည်းကောင်း အချည်းနှီးဟူ၍ဆိုပြန်၏။ မင်းကြီး- လောက၌ ပညာမရှိဘဲလျက် မိမိကိုယ်ကို ပညာရှိ

ဟု ထင်မှတ်ကုန်၏။ ထိုသူယုတ်မာသည် မကောင်းမှုကို မိမိလည်း ပြု၏။ သူတစ်ပါးကိုလည်းပြုစေ၏။ ထိုသူယုတ်မာနှင့် ပေါင်း ဖော်သောသူသည် ဆင်းရဲအစုကိုခံရ၏။ မကောင်းကျိုးကိုရ၏။

“မင်းကြီး၊ ဝီရိယအကျိုးသည်မရှိ၊ ကောင်းမှုကံ၊ မကောင်းမှု ကံအကျိုးသည်လည်း မရှိဟု ဆိုခဲ့လျှင် လက်သမားကိုလည်း မမွေးမြူရာ၊ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ် ရှိသည်တို့ကိုလည်း မပြုလုပ်စေရာ”

“မင်းကြီး၊ ဝီရိယအကျိုးသည်လည်းကောင်း၊ ကောင်းမှုကံ မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးသည်လည်းကောင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် လက်သမားကိုလည်း မွေးမြူရာ၏။ နန်းပြာသာဒ်ကိုလည်း ပြုလုပ်စေရာ၏။”

“မင်းကြီး၊ အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး မိုးမရွာငြားအံ့။ ဆီးနှင်း များ မကျငြားအံ့။ လောကသည် ပျက်စီးရာ၏။ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ပျက်စီးရာ၏။”

“မင်းကြီး၊ မိုးသည် ရွာ၏။ ဆီးနှင်းသည် ကျ၏။ ထို့ကြောင့် ကောက်စပါးတို့သည် မှည့်ကုန်၏။ တိုင်းနိုင်ငံသားတို့ကိုလည်း ရှည်မြင့်စွာ စောင့်ရှောက်၏။”

“မင်းကြီး၊ နွားအုပ်ကြီးတွင် ရှေ့ဆောင် နွားလားသည် ကောက်ကျစ်သွားလျှင် နောက်လိုက်နွားတို့သည် ကောက်ကျစ် လိုက်သွားကြ၏။ ထိုအတူ မင်းသည် အထွတ်အမြတ်ဟု သမုတ် အပ်သောသူ ဖြစ်၏။ ထိုမင်းသည် မတရားသော အကျင့်ကို ကျင့်လျှင် အခြားသူတို့ကား အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာရှိတော့ အံ့နည်း မတရားသောအကျင့်ကို ပို၍ကျင့်သည်သာလျှင်တည်း။

“မင်းကြီး၊ မင်းသည် မတရားသော အကျင့်ကို ကျင့်သည် ရှိသော် အလုံးစုံသော နိုင်ငံသားတို့သည် ဆင်းရဲ ငြိုငြင်စွာ နေရ၏။”

“မင်းကြီး ရှေ့ဆောင်နွားလားသည် ဖြောင့်စွာသွားလျှင် နောက်လိုက်နွားတို့သည် ဖြောင့်စွာသွားကုန်၏။ ထိုအတူ လူ တို့သနင်း ပြည့်ရှင်မင်းသည် တရားကိုကောင်းစွာကျင့်လျှင် ပြည်သူပြည်သားတို့မှာ အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာရှိတော့အံ့နည်း။ တရားကို ကျင့်သည်သာလျှင်တည်း။”

“မင်းကြီး၊ ပြည့်ရှင်မင်းသည် တရားစောင့်သည်ရှိသော် နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတို့ ချမ်းမြေ့သာယာစွာ နေရ၏။”

“မင်းကြီး ချိုမြိန်သော အသီးကို သီးသော သရက်ပင်မြတ်၏ အသီးနုနုကိုဆွတ်ခူး၏။ ထိုသူသည် သရက်သီး၏ အရသာကို လည်း မခံစားရ။ သရက်သီး၏ မျိုးစေ့လည်းလည်း ပျက်စီး၏။ ချိုမြိန်သော အသီးကိုသီးသည့် သရက်ပင်မြတ်နှင့် တူသော တိုင်းနိုင်ငံကို အဂတိလိုက်စားလျက် စီရင်ဆုံးမသော မင်းသည် တိုင်း နိုင်ငံ၏အရသာကိုလည်း မခံစားရ။ တိုင်း နိုင်ငံလည်း ပျက်စီး၏။”

“အသီးမှည့်ကိုသာ ဆွတ်ယူသောသူသည် သရက်သီးအရသာ ကိုလည်း ခံစားရ၏။ မျိုးစေ့လည်းရှိ၏။ တိုင်း နိုင်ငံကို တရား သဖြင့် စီရင်ဆုံးမသော မင်းသည် တိုင်းနိုင်ငံ၏ အရသာကိုလည်း ခံစားရ၏။ တိုင်း နိုင်ငံလည်း မပျက်စီးပေ။”

ထို့နောက် မင်းတို့ကျင့်အပ်သော တရားများကို ဟောပြော ပြီးနောက် မင်းသားလေးယောက်တို့ကို ခေါ်ပြီး ဆုံးမတော်မူပြီး မင်းကြီးကို ကန်တော့ကြစေ၏။

ထို့နောက်

“မင်းကြီး၊ ဤနေ့မှစ၍ ကုန်းချောတတ်သူတို့၏ စကားကို မဆင်မခြင် ယုံပြီး ဤသို့မပြုပါလင့်၊ မင်းသားတို့လည်း ခမည်းတော်အား မပြစ်မှားကြကုန်လင့်” ဟု ဆုံးမ၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးလည်း “အမတ်ငါးယောက်ကို သတ်မည်” ဟု လျှောက်၏။

“သတ်ရန်မသင့်” ဟု အမိန့်ရှိ၍ တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်လိုက်၏။

ဘုရားလောင်းရသေ့လည်း နှစ်ရက် သုံးရက်နေ၍ ဟိမဝန္တာသို့ ကြွ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

အမတ်ငါးယောက်တို့သည် ပုရဏကသပ၊ မက္ခလိဂေါသာလ၊ ပကုဂေကစ္စာယန၊ အဓိတကေသကမ္မလ၊ နိဂဏ္ဍနာဠပုတ္တ။
ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ခွေးတော် ပိင်္ဂလသည် အာနန္ဒာ။
မဟာဗောဓိပရိဗိုဇ်သည် ငါဘုရား။
ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

* * * * *

နိဂုံး

ဤသို့လျှင်

ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ်တော်ကြီးမှ ဖတ်ရှုဖွယ်ရာ အသွယ် သွယ် လူကြီး လူငယ် အရွယ်မရွေး အလွယ်တကူ ဝယ်ယူကြည့်ရှု နိုင်ကြစေရန် ရည်သန်ထုတ်ဝေသော ငါးရာငါးဆယ်လက်ရွေး စင်များသည် အမှတ်စဉ် (၉)အထိ ပြုစုပြီးစီး အောင်မြင်ခဲ့ ပါပြီ။

အမှတ်(၁) တွင် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်နှင့် မေတ္တာစွမ်းအားဇာတ်တော် များ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၄-ပုဒ်။

အမှတ်(၂) တွင် သိကြားမင်း၏ ခွေးနက်ကြီးနှင့် ဝတ္ထုပါ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀-ပုဒ်။

အမှတ်(၃) တွင် မိန်းမတို့ အကြောင်း အဆို အကောင်း ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၁-ပုဒ်။

အမှတ်(၄) တွင် ဪ့ မိန်းမ-ဪ့ မိန်းမ၊ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀-ပုဒ်။

အမှတ်(၅) တွင် သူ့ကျေးဇူး-ကိုယ့်ကျေးဇူး ဝတ္ထုများ၊ ကျေးဇူးဆပ်သူ-ကျေးဇူးကန်းသူ တို့ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၇-ပုဒ်။

အမှတ်(၆) တွင် ဘုရားလောင်း ပညာရှိများအကြောင်း (ပညာပါရမီ) ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၉-ပုဒ်။

အမှတ်(၇) တွင် (၁)ပညာဉာဏ်ကြီးသူများ ဝတ္ထု ၁၄-ပုဒ်။ (၂)အစွဲအလန်းကြီးသူများ ဝတ္ထု ၄-ပုဒ်။

အမှတ်(၈) တွင် ဘုရားလောင်းတို့၏ ပါရမီတော်များ (ဒါနပါရမီ၊ သီလပါရမီ) ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၁-ပုဒ်။

နိဂုံး

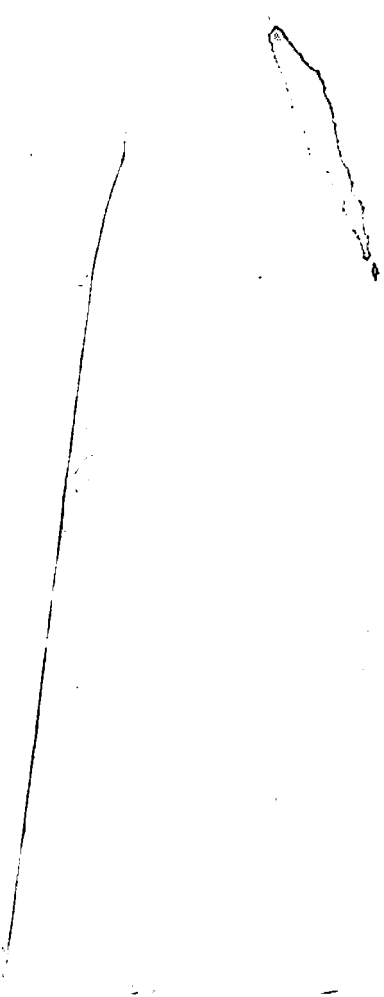
အမှတ်(၉) တွင် မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများ အကြောင်း၊
နှုတ်ကြမ်းစိတ်ကြမ်း ရမ်းကားသူများ
အကြောင်း။

စသည့် သင်ခန်းစာယူဖွယ်များကို ရွေးချယ် ထုတ်နုတ်
စီစဉ်ရေးသား ပြီးစီးခဲ့ပါပြီ။ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် အစဉ်အတိုင်း
ထွက်ရှိလာပါလိမ့်မည်။

ဤသို့ မိမိ ဖတ်ရမှတ်ရ၊ ဆည်းပူးခဲ့ရသော ဗဟုသုတကို
လူတိုင်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိရှိနိုင်ကြစေရန် စေတနာရှေ့ရှ
၍ ရေးသားပြုစုခဲ့ရာ။ ၁၉၈၉-ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပါပြီ။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အများအကျိုးရှိစေရန် မိမိ၏ရည်သန်ချက်
စေတနာ အောင်မြင် ထ၊မြောက်စေပြီး ဖြစ်၍ များစွာ ဝမ်းမြောက်
ရပါကြောင်း။ ။

ဦးလှစင်(ဆန်းညွန့်ဦး)
၁၃၅၀-ပြည့်နှစ်။

.....x x x x x x x

ဦးလှခင် - ဆန်းညွန့်ဦး
(လက်ရွေးစဉ် ငါးရာ့ငါးဆယ် နိပါတ်တော်ကြီး)

- အမှတ်(၁) တွင် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်နှင့်မေတ္တာစွမ်းအား ဇာတ်တော်များ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၄၃ ပုဒ်။
- အမှတ်(၂) တွင် သိကြားမင်း၏ ခွေးနက်ကြီး ဝတ္ထုပါ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၇ ပုဒ်။
- အမှတ်(၃) တွင် မိန်းမတို့ကြောင်း အဆိုးအကောင်း ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၀ ပုဒ်။
- အမှတ်(၄) တွင် ခြေမ-မိန်းမ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀ ပုဒ်။
- အမှတ်(၅) တွင် ဝမ်းကျား ကိုယ့်ကျေးဇူး ဝတ္ထုများ ကျေးဇူးတင်သူ ကျေးဇူးကန်းသူ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၈ ပုဒ်။
- အမှတ်(၆) တွင် ဘုရားလောင်းတို့၏ (ဣဒါရမီ) ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၉ ပုဒ်။
- အမှတ်(၇) တွင် ၁။ ပညာဉာဏ်ကြီးသူများဝတ္ထု (၁၅) ပုဒ်။
၂။ အစွဲအလန်းကြီးများဝတ္ထု (၄) ပုဒ်။
- အမှတ်(၈) တွင် ဘုရားလောင်းတို့၏ (ဒါနပါရမီ၊ ပါရမီ)၊ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀ ပုဒ်။
- အမှတ်(၉) တွင် မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများအကြောင်း၊ နှုတ်ကြမ်း စိတ်ကြမ်း ရမ်းကားသူ အကြောင်း။

နယ်မှမှာယူပါက စာတိုက်မှ VPP ဖြင့် ပို့ပေးပါမည်။
တင်တင်အေး ပိဋကတ် စာပေဖြန့်ချိရေးဌာန
အမှတ် ၁၄၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးတောင်ဘက်ဈေးတော်ရုံ
(လကွယ်နေ့တိုင်)ဆိုင်ပိတ်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့။